

ЛАРИ НИВЪН

БЕЗЗАЩИТНИТЕ МЪРТЪВЦИ

Част 2 от „Джил Ръката (разкази)“

Превод от английски: Емануел Икономов, 1992

chitanka.info

Мъртъвците лежаха един до друг под стъклото. Преди доста време, в един по-просторен свят, възрастните хора ги погребвали в земята, всеки в собствен ковчег с двойни стени. Сега, в приблизително хронологичен ред, лежаха по гръб и чертите им се виждаха ясно през трийсетте сантиметра течен азот, затворен между две дебели стъклени плочи.

На друго място в сградата „спящите“, както също ги наричаха, лежаха облечени в официални дрехи от десетина периода. В два дълги контейнера на друг етаж те бяха разкрасени с козметични средства за ниски температури, а по кожата им се виждаше маджун, който запълваше или покриваше по-големите рани. Странен обичай. Бе се запазил едва до средата на миналия век. Очевидно спящите се надяваха някой ден да се върнат към живота. Уврежданията се забелязваха от пръв поглед.

При тези тук те личаха отдалеч.

Всичките бяха от самия край на двайсети век. Изглеждаха ужасно. Някои очевидно бяха неспасяеми, претърпели злополуки хора и съгласно завещанията им ги бяха погребали в хладилни контейнери независимо от случилото се. На гърдите на всеки спящ бе закачена табелка с описание на уврежданията в мозъка и тялото му, но шрифтът беше толкова дребен и архаичен, че едва се разчиташе.

Разнебитени, проядени или изхабени от болести, те всички изразяваха търпеливо примирение. Косите им съвсем бавно се разлагаха. Бяха опаднали и образуваха дебели сиви полумесеци около всяка глава.

— На времето ги наричаха трупчета, замразени мъртъвци. Или Номо snapiens, чупливите. Можете да си представите какво би станало, ако изпуснете някой от тях.

Г-н Рестарик не се усмихна. Отговаряше за тези хора и се отнасяше към задачата си сериозно. Очите му гледаха сякаш през мен, а дрехите му бяха изостанали с десет до петдесет години от модата. Изглежда постепенно самият той се губеше в миналото с тази работа.

— Тук имаме над шест хиляди. Мислите ли, че някога бихме ги върнали към живота?

Бях РАМО, можеше и да зная.

— А вие?

— Понякога и аз се чудя. — Той сведе поглед. — Не и Харисън Кон. Вижте го само как е разкъсан. Нея също — половината ѝ лице е отнесено — тя едва ще вегетира, ако я съживите. По-късните не изглеждат толкова зле. Преди 1989 г. лекарите не са знаели как да замразяват хора, които не са били клинически мъртви.

— Не мога да разбера смисъла. Защо?

— Биха ги обвинили в убийство. А всъщност те са щели да запазват живота. — Вдигна рамене ядосано. — Понякога спирали сърцето на пациента и после отново го пускали, за да спазят законността.

Като че ли е имало някакъв смисъл. Не се осмелих да се изсмея гласно.

— Ами този? — посочих друг.

Беше слаб и висок, на около четирийсет и пет, със здрав вид, без видими следи от смъртта, била тя насилствена или друга. Дългото тясно лице все още изразяваше властност, въпреки че хлътналите му очи бяха почти затворени. Между леко разтворените устни се виждаха зъби, подравнени с шини както е било модно едно време.

Г-н Рестарик погледна табелката.

— Левитикъс Хейл, 1991 г. О, да. Хейл е страдал от параноя. Трябва да е бил първият, когото са замразили именно заради това. И правилно са постъпили. Ако го съживим сега, ще го излекуваме.

— Ако.

— Правено е.

— Естествено. Само че губим по един на всеки трима. Навярно Хейл би си опитал късмета. Но той е луд, разбира се. — Огледах редиците дълги, пълни с течен азот контейнери с двойни стени. Помещението бе огромно, в което всеки звук отекваше, а това беше само най-горният етаж. Гробницата на Вечността слизаше още десет етажа надолу, в скала, която би издържала всякакво земетресение. — Шест хиляди, казахте. Но Гробницата е била построена за десет хиляди, нали?

Той кимна.

— Около една трета е празна.

— Нямате много клиенти напоследък, нали?

— Шегувате се — засмя се той. — Днес никой не желае да го замразяват. Защото може да се събуди на парчета!

— Точно това се питах.

— Преди десетина години мислехме да изкопаем нови гробници. Всички тези луди деца, съвсем здрави, които се замразяваха, за да се събудят в един прекрасен нов свят. Трябваше да гледам как идват линейките и ги отнасят за резервни части! Откакто приеха Закона за замразяването, сме опразнили повече от една трета!

Тази работа с децата беше странна, наистина. Мода, религия или лудост, все пак тя бе продължила твърде дълго.

Замразените деца. Повечето от тях бяха типични случаи на аномия — младежи между петнайсет и дваайсет години, които се чувстваха хванати в капана на един несъвършен свят. Историята ги бе научила (онези, които я познаваха и се вслушваха в урока ѝ), че преди е било много по-лошо. Навярно са си помислили, че светът може да стане съвършен.

Някои заложили на това. Отначало не били много. Но след първите опити за съживяване на замразени — цяло поколение преди да се родя — започнали все повече да прибегват към това. Беше по-добре от самоубийство. Те бяха млади, богати, имаха по-добри шансове да бъдат съживени от който и да е замразен мъртвец с увреждания. Трудно се приспособяваха към обществото си. Защо да не рискуват?

Преди две години получиха отговор. Общото събрание и гласоподавателите по света приеха Закона за замразяването.

Сред замразените спящи имаше такива, на които им бе липсвала далновидност да оставят капиталите си под попечителство, други бяха избрали неподходящ попечител или бяха инвестирали в губещи акции. Ако сега се събудеха благодарение на медицината или на някакво чудо, щяха да търсят помощ като безработни, без пари и без следа от полезно образование, а в около половината от случаите очевидно и без способност да оцелеят в което и да е общество.

Замразени спящи ли бяха те или замразени мъртъвци? От правна гледна точка това винаги е било неопределено. Законът за замразяването го изясни донякъде като обяви всеки замразен спящ, който не би могъл да се самоиздържа, ако обществото реши да го събуди, за юридически мъртъв.

И една трета от замразените мъртъвци по света, милион и двеста хиляди на брой, преминаха в банките за органи.

— Вие ли отговаряхте за тях тогава?

Старецът кимна.

— Близко четирийсет години работя като дневен пазач в Гробницата. Наблюдавах как линейките отнесоха три хиляди души от моите хора. Мисля си за тях като за мои — опита се да обясни той.

— Изглежда законът не може да реши дали са живи или мъртви. Мислете за тях каквото искате.

— Хора, които са ми се доверили. Какво толкова са направили Замразените деца, че да ги убиват?

Помислих си: искали са да спят, докато другите се претрепват от работа, за да превърнат света в рай. Но това не е углавно престъпление.

— Нямаха си никой, който да ги защити. Никой, освен мен. — Пазачът сякаш потъна в миналото. След малко, с явно усилие, се върна към настоящето. — Е, няма значение. Какво мога да направя за полицията на Обединените нации, г-н Хамилтън?

— О, не съм дошъл като агент на РАМО. Тук съм, просто за да... да... — По дяволите, сам не знаех. Нещо в новините по тривизията ме бе подтикнало да дойда. — Канят се да предложат нов Законопроект за замразяването — казах аз.

— Какво?

— Втори Законопроект за замразяването. Държавните банки за органи сигурно пак са се изпразнили — рекох аз с горчивина.

Г-н Рестарик започна да трепери.

— Ох, не! Не! Не могат отново да постъпят така. Не могат.

Хванах ръката му, за да го успокоя или да го задържа на крака. Изглеждаше като пред припадък.

— Сигурно не могат. С първия Закон за замразяването се надявах да спрат органоборсациите, но не успяха. Може би хората няма да гласуват този закон.

Тръгнах си при първата възможност.

Вторият Законопроект за замразяването се придвижваше бавно, но сигурно, без да среща особена съпротива. Долавях тук-там нещо по въпроса от тъпокуба. Смущаващо голям брой граждани пращаха до Съвета за сигурност петиции за конфискуване на това, което те описваха като „замразени трупове на хора, които са били

душевноболни преди смъртта си. Части от тези трупове биха могли да се размразят за покриване на острата нужда от органи за заместване...”

Никога не споменавах, че е възможно въпросните трупове да се възстановят някой ден цели и живи. Често се позовавах на факта, че сега тези трупове не можеха да се подложат на надеждно възстановяване — нещо, което бяха готови да докажат с експерти. И разполагаха с хиляди експерти, чакащи реда си да дадат показания.

Изобщо не споменавах за биохимическите лекарства срещу лудостта. Говорех, че на света не са ми нужни нито душевноболни, нито гени — носители на лудостта.

Непрестанно изтъквах необходимостта от органи за трансплантиране.

Почти се отказах да гледам предаванията на новините. Бях РАМО, член на полицията на Обединените нации, и от мен се очакваше да не се меса в политиката. Не беше моя работа.

Не беше моя работа, докато единайсет месеца по-късно не попаднах на едно познато име.

Тафи скришом наблюдаваше някого. Сериозният ѝ вид не можеше да ме заблуди. Меките ѝ кафяви очи тайно и закачливо стрелваха някой вляво от нас всеки път, щом вдигнеш лъжичката си с десерт.

Не се опитах да проследя погледа ѝ от страх да не я издам. Честно казано и не ме интересуваеше кой се храни на съседната маса в обществения ресторант. Вместо това запалих цигара, прехвърлих я във въображаемата си ръка, (като тежестта ѝ подръпваше леко съзнанието ми), и се облегнах назад да се наслаждавам на обстановката.

„Високата скала“ е огромен град-пирамида, събран в една сграда в Северна Калифорния. „Мидгард“^[1] е на първото търговско ниво, навътре, близо до обслужващото ядро. Липсва му изглед навън, но ресторантът го компенсира със забележителния дизайн на околните стени.

Отвътре „Мидгард“ изглеждаше като сърцевина на огромно дърво, достатъчно голямо да се простира от Ада до Рая. На далечни разстояния върху различни клони на дървото се водеше непрестанна

борба между воини с чудновато изкривени размери и форми. От време на време се появяваха огромни зверове: вълк нападнаше луната, спяща змия се увиваше около самия ресторант, окото на любопитна кафява катерица внезапно закриваше цяла редица прозорци...

— Това не е ли Холдън Чеймбърс?

— Кой? — Името ми прозвуча някак познато.

— През четири маси и е сам.

Погледнах натам. Беше висок и кльощав и доста по-млад от преобладаващата клиентела на Мидгард. Дълга руса коса, безволева брадичка — наистина бе от типа мъже, които би трябвало да си пуснат брада. Сигурен бях, че никога по-рано не съм го виждал.

Тафи се намръщи.

— Чудя се защо е сам. Възможно ли е момичето да не е дошло на срещата?

Името най-после задейства паметта ми.

— Холдън Чеймбърс. Случай на отвличане. Преди години някой го бе отвлякъл заедно със сестра му. Върху случая работеше Бера.

Тафи остави лъжичката и ме погледна с любопитство.

— Не знаех, че РАМО се занимава и с отвличания.

— По принцип не ги поемаме. Отвличането е регионален проблем. Но Бера мислеше... — Млъкнах, защото изведнъж Чеймбърс се огледа и очите му се спряха върху мен. Изглеждаше изненадан и раздразнен.

Не си бях дал сметка колко грубо го зяпах. Смутено отместих поглед встрани.

— Бера мислеше, че може да е замесена банда органоборсаджии. По онова време, след като Законът за замразяването им измъкна пазарите от ръцете, някои от бандите бяха започнали да отвличат хора. Чеймбърс още ли гледа към мен? — Чувствах очите му върху тила си.

— Да.

— Питам се защо.

— Наистина ли? — Тафи явно знаеше нещо, това личеше от начина, по който се усмихваше. Остави ме да се напругам още две секунди, после каза: — Правиш номера с цигарата.

— О, вярно. — Прехвърлих цигарата в ръката си от плът и кръв. Глупаво е да забравяте колко смайващо може да изглежда, когато във

въздуха виси цигара, молив или чаша бърбън. Самият аз го използвах често, за да стъписам някого.

— Напоследък често го показват по тъпокуба — забеляза Тафи.
— Той е осмият по големина наследник на трупчета в целия свят. Не знаеше ли?

— Наследник на трупчета ли?

— Не знаеш ли какво означава трупче! Когато отворили за пръв път хладилните гробници...

— Знам. Нямах представа, че отново са започнали да използват тази дума.

— Добре, това няма значение. Важното е, че ако приемат втория Законопроект за замразяването, около триста хиляди трупчета ще бъдат обявени официално за мъртви. Някои от тези замразени мъртъвци имат пари. Парите ще се наследят от най-близките им родственици.

— О-хо. И Чеймбърс има пралядо някъде в някоя гробница, така ли?

— Някъде в Мичигън. Името му беше странно, библейско.

— Да не е Левитикъс Хейл?

Очите й се ококориха.

— Това пък откъде успя да го научиш?

— Просто изстрел в тъмното. — Не знаех какво ме накара да спомена това име. Левитикъс Хейл, един мъртвец, който имаше забележително лице и забележително име.

Чудно бе обаче, че никога не бях мислил за парите като мотив за втория Законопроект за замразяването. Първият Закон за замразяването се отнасяше само за изпадналите в мизерия, за Замразените деца.

Това са хора, които сигурно няма да могат да се приспособят към никое време, когато и да бъдат съживени. Те не са могли да се приспособят към собственото си време. Повечето от тях даже не са били болни, не са имали и това извинение да се натрапват в едно мъгляво бъдеще. Често са си плащали взаимно влизането в Замразените гробници. Ако бъдат съживени, ще се окажат сиромаси, негодни за никаква работа, необразовани по който да е сегашен или бъдещ стандарт, вечно недоволни.

Млади, здрави, безполезни за себе си и за обществото. А банките за органи винаги са празни...

Аргументите в полза на втория Законопроект за замразяването не бяха много по-различни. Трупчетата, включени във втората група, имаха пари, но бяха умопобъркани. Днес съществуваха химически лекарства за повечето душевни заболявания. Споменът обаче, че са били ненормални, привичният им начин на мислене, обусловен от параноя или шизофрения, тези неща щяха да останат, щяха да изискват психотерапия. Дори и да ги излекуват, познанията и опитът им бяха остарели, понякога с по сто и четирийсет години.

А банките за органи винаги са празни... Естествено, можех да ги разбера. Гражданите искаха да живеят вечно. Един ден щяха да се докопат и до мен, Джил Хамилтън.

— И в двата случая губиш — рекох.

— Как така? — запита Тафи.

— Ако си беден, няма да те съживят, защото не можеш да се издържаш сам. Ако си богат, наследниците ти ламтят за парите. Трудно е да се защитиш, когато си мъртъв.

— Всички, които са ги обичали, също са мъртви. — Тя се вгледа твърде сериозно в кафената чашка. — Наистина не обърнах особено внимание, когато приеха Закона за замразяването. В болницата дори не знаем откъде идват резервните части: от криминални престъпници, от трупчета, от складове на заловени органоборсаджии. Всичко изглежда еднакво. Напоследък започнах да се замислям.

Веднъж Тафи довършила трансплантиране на бял дроб с ръце и стерилни стоманени инструменти, след като болничните машини отказали в решителен момент. Една гнуслива жена не би могла да го направи. Но напоследък самите трансплантати започнаха да я безпокоят. Откакто ме срещна. Бяхме странна двойка — хирург и РАМО, преследващ органоборсаджии.

Когато погледнах отново, Холдън Чеймбърс си бе отишъл. С Тафи си поделихме сметката, платихме и си тръгнахме.

Първото търговско ниво имаше нетипична организация и вън, и вътре. Излязохме на широк тротоар, покрай който имаше магазини и дървета, театри и открити кафенета под плоско бетонно небе, високо

дванайсет метра и блестящо от светлина. В далечината, като тясна ивица под бетонното небе, се очертаваше вълнообразен хоризонт.

Тълпите бяха изчезнали, но в някои от уличните кафенета все още седяха граждани и наблюдаваха движението на света покрай тях. Вървахме към черната лента на хоризонта, като се държахме за ръце, без да бързаме. Нищо не беше в състояние да накара Тафи да ускори крачка, когато минаваше покрай витрина на магазин. Единственото, което можех да направя, бе да спирам до нея с или без изписана на лицето търпелива усмивка. Бижутерия, дрехи, всичко, което блестеше зад стъклото...

Тя дръпна ръката ми, като рязко се обърна да погледне във витрина с мебели. Не знам какво видя. Мярнах бляскаво мигване на зелена светлина върху стъклото и избухване на зелено пламъче от една маса в съседното кафене.

Много странно. Сюрреалистично, помислих си. После сетивата ми светкавично заработиха, бързо блъснах Тафи в кръста и сам се хвърлих с претъркулване в противоположната посока. За кратко, съвсем наблизко заблестя зелена светлина. Спрях да се търкалям. В торбата на колана ми имаше оръжие с размерите на двуцевен „Дерингър“, два патрона със сгъстен въздух, които изстрелваха рояк сачми от упойващи кристалчета.

Неколцина озадачени граждани се бяха спрели да гледат какво правя.

Разкъсах торбата с две ръце. Всичко се разпиля, затъркаляха се монети, кредитни карти, личната ми карта на РАМО, цигари... — напипах оръжието. Отражението в прозореца беше от пречупване. Обикновено не можеше да се определи откъде идва лъчът на ловния лазер.

Покрай рамото ми проблясна зелена светлина. Уличната настилка шумно се напука и ме обсипа с парченца. Надвих подтика си да отскоча назад. В ретината ми се бе запазила картината — зелена нишка, тънка като острието на бръснач, която сочеше право към него.

Той се намираше на една от преките, приклепнал, и чакаше пистолета му да се зареди с нов импулс. Пратих към него облак „милостиви“ иглички. Той се плесна през лицето, обърна се да побегне и се свлече на земята. Останах, където бях, Тафи се бе свила върху тротоара, покрила главата си с ръце. Около нея нямаше кръв. Забелязах

краката ѝ да помръдват и разбрах, че не е мъртва. Все още не знаех дали е ранена.

Никой друг не се опита да стреля по нас.

Мъжът с пистолета полежа, където бе паднал, почти минута. После започна да се гърчи.

Когато стигнах до него, целият бе обзет от спазми. „Милостивите“ иглички не би трябвало да причиняват такова нещо. Извадих езика му, за да не се задуши, но не носех медикаменти, които биха могли да помогнат. Когато пристигна полицията на „Високата скала“, той вече беше мъртъв.

Инспектор Суан бе полицай като от плакат, обединяващ три раси и ужасно красив в оранжевата си униформа, която сякаш бе шита специално за него, толкова добре му стоеше. Беше отворил пистолета пред себе си и проверяваше електронните му вътрешности с чифт пинсети.

— Значи нямате никаква представа защо е стрелял по вас, така ли? — попита той.

— Точно така.

— Вие сте РАМО. Какво разследвате напоследък?

— Най-вече органоборсаджии. Проследяваме банди.

Масажирах врата и раменете на Тафи и се опитвах да я успокоя. Тя все още трепереше. Под ръцете ми мускулите ѝ все още бяха сковани. Суан се намръщи.

— Твърде лесен отговор. Надали е член на някоя банда. Не и с този пистолет.

— Вярно е.

Прокарах палци по извивката на Тафините лопатки. Тя се пресегна и стисна ръката ми.

Пистолетът. Не бях очаквал Суан да направи подобно заключение. Ловният лазер не бе модифициран, сякаш беше взет направо от рафта.

Официално никой по света не произвежда оръжия, които да убиват хора. В рамките на Конвенциите дори армиите не ги използват, а полицията на Обединените нации си служи с „милостиви“ пистолети, с което се цели да се запазят невредими поразените криминални

престъпници за пред съда... и по-късно за банките за органи. Убиващи оръжия се произвеждат единствено за лов на животни. И се очаква да се използват... е, от истински спортисти.

Доста лесно е да се направи лазер с рентгенови лъчи, който да стреля непрекъснато. Той би съсипал всичко живо, независимо колко бързо бяга, нито зад какво се крие. Животното дори не би разбрало, че стрелят по него, докато лъчът не пререже тялото му — невидимо острие на меч, дълъг километър.

Но това е касапница. Жертвата би трябвало да има някакъв шанс — най-малкото трябва да знае, че е обстрелвана. Стандартният ловен лазер изстрелва импулс видима светлина и позволява повторно използване едва след секунда. Не е по-добър от пушка, с изключение на това, че не допуска отклонение, далекобойността му е почти безгранична, не му свършват патроните, не прави месото на кайма и няма откат. Затова е и спортменско оръжие.

Спрямо мен спортменството на ловния лазер се бе оказало тъкмо достатъчно. Притежателят му бе мъртъв. А аз не.

— Не че е чак толкова лесно да се модифицира ловен лазер — каза Суан. — Изискват се някои основни познания по електроника. Самият аз мога да го направя...

— Аз също. Защо не? И двамата сме преминали полицейско обучение.

— Въпросът е, че аз не познавам човек, който да не би могъл да намери майстор, който да модифицира ловния лазер, така че да стреля с по-чести импулси или дори с непрекъснат лъч. Приятелчето ви трябва да се е страхувало да замеси когото и да е друго в тази работа. Трябва да ви е имал зъб по твърде лични причини. Сигурен ли сте, че не го познавате?

— Никога по-рано не съм го виждал. Поне не с това лице.

— И сега той е цензурирано мъртъв — рече Суан.

— Кое то на практика не доказва нищо. Някои хора са алергични към полицейските упойки.

— Използвали сте стандартно оръжие на РАМО, нали?

— Да. Дори не стрелях от двете цеви. Не бих могъл да го натъпча с толкова много иглички. Но има алергични реакции.

— Особено ако поемете нещо, което да ги предизвика. — Суан остави пистолета и се изправи. — Е, аз съм само един градски полицай

и не разбирам много-много от работата на РАМО. Чувал съм обаче, че понякога органоборсаджиите взимат нещо, за да не заспиват като другите, когато някое РАМО ги порази с упойка.

— Да. Органоборсаджиите не обичат самите те да бъдат използвани за резервни части. Имам една хипотеза, инспекторе.

— Слушам ви.

— Той е бивш органоборсаджия. Мнозина от тях се оттеглиха, когато беше приет Законът за замразяването. Пазарите им изчезнаха, а някои от тях вече бяха натрупали богатства. Преустановяват дейността си и стават почтени граждани. Един почтен гражданин може да си окачи на стената ловен лазер, но само ако не е променен. Може и да го модифицира, ако му се наложи, само за един ден.

— Изведнъж въпросният почтен гражданин забелязва стар враг.

— Влизащ може би в някой ресторант. Така че той е имал време, колкото да отиде до дома си и да вземе пистолета, докато ние сме вечеряли.

— Звучи правдоподобно. Как да го проверим?

— Като анализирате спектъра на отхвърляне на мозъчната му тъкан и изпратите всичко, до което се доберете, в Щаба на РАМО. Ние ще свършим останалата работа. Един органоборсаджия може да си смени лицето и върховете на пръстите си, както пожелае, но не може да повиши поносимостта си към трансплантати. Възможно е да разполагаме с негово досие.

— Вие ще ми съобщите после резултата.

— Естествено.

Суан извършваше проверката по радиото от своя скутер, докато аз виках с пулсатора си такси. Таксито спря край тротоара. Помогнах на Тафи да се качи. Движенията ѝ бяха бавни и конвулсивни. Не беше в шок, просто бе като замаяна.

— Хамилтън! — викна Суан от скутера си. Спрях, наполовина влязъл в таксито.

— Да?

— Местен е — прогърмя гласът му, силен като на оратор. — Мортимър Линкълн, деветдесет и четвърти етаж. Живее тук от... — Той отново направи справка по радиото. — От април 2123 г. Около шест месеца, след като бе приет Законът за замразяването.

— Благодаря.

Натраках адреса на таблото за управление. Таксито забръмча и се вдигна.

Наблюдавах как се отдалечаваше „Високата скала“, обляна в светлина пирамида, голяма почти колкото цяла планина. Градът, охраняван от инспектор Суан, представляваше всичко на всичко една сграда. Това сигурно улесняваше работата му, размишлявах аз. Обществото би трябвало да е малко по-организирано.

— Досега никой не бе стрелял по мен — проговори най-накрая Тафи след дълго мълчание.

— Всичко свърши вече. Във всеки случай мисля, че стреляше по мен.

— Предполагам. — Тя изведнъж започна да трепери. Взех я в прегръдките си и я притиснах. Продължи да говори в яката на ризата ми. — Не разбирах какво става. Онази зелена светлина... помислих си, че е красива. Не разбирах какво става, докато ти не ме блъсна на земята. После зелената светлина проблесна към теб, чух тротоара да казва пук и не знаех какво да направя. Исках...

— Добре се справи.

— Исках да помогна! Не знаех, можеше да си мъртъв, а аз бях безсилна да сторя каквото и да е. Ако ти нямаше пистолет... Винаги ли носиш пистолет?

— Винаги.

— Нямах представа.

Без да помръдне, тя сякаш се отдалечи малко от мен.

Едно време Разширената Асоциация на Милиционерските Организации в множество страни е била федерация на формированията за Гражданска отбрана. По-късно е станала полиция на Обединените нации. Но запазили името. Навярно им е харесало съкращението.

Когато на следващата сутрин отидох на работа, Джексън Бера вече беше разкрил тайната на мъртвеца.

— Няма никакво съмнение — заяви той. — Спектърът му на отхвърляне съвпада напълно. Антъни Тилър, известен органоборсаджия, предполагаем член на бандата на Аноубис. За пръв

път се е появил на сцената през 2120 г. По-рано навярно е имал друго име и лице. Изчезнал през април или май 2123 г.

— Съвпада. Не, проклятие, няма смисъл. Трябва да си е загубил ума. Имал е дом, бил е свободен, заобиколен от богатство и сигурност. Защо ще унищожава всичко това, за да убие човек, който никога нищо не му е сторил?

— Нали не очакваш наистина един органоборсаджийи да се държи като нормален член на обществото?

— Предполагам, че не... — отвърнах на усмивката на Бера. — Хей, ти спомена бандата на Анубис, нали? На Анубис, а не на Лорън.

— Така пише в досието. Да проверя ли вероятностите?

— Моля те. — Бера програмира компютъра по-добре от мен. Продължих да говоря, докато той чукаше по клавиатурата върху бюрото ми. — Който е да е бил, да го заглушат дано, Анубис е контролирал нелегалните медицински заведения в голям район от Средния Запад. Лорън държеше част от Западното крайбрежие — по-малка област, но с по-голямо население. Разликата е, че аз убих Лорън собственооръчно, като изстисках живота от сърцето му с въображаемата си ръка, което е нещо много лично, както разбираш, Джексън. Никога обаче не съм докосвал Анубис или който и да е от бандата му, нито съм намалил по някакъв начин печалбите му, доколкото ми е известно.

— Докато аз съм! — рече Бера. — Може да си е помислил, че ти си аз. — Кое то беше смешно, защото Бера имаше тъмнокафява кожа и бе с една глава по-висок от мен, ако включите и косата му, която стърчеше на всички страни като взрив на черен барут. — Изпусна нещо. Анубис е бил интересна личност. Сменял е лица, уши, върхове на пръстите, когато му скимне. Почти сме сигурни, че е бил мъж, но дори и за пола му не бих се обзаложил. Променил е височината на тялото си поне веднъж. Цялостна трансплантация на краката.

— Лорън не би могъл да го направи. Той беше доста болнав. Навярно се е захванал с органоборсаджийство, защото е имал нужда от трансплантати.

— А за Анубис е било играчка. Той сигурно е имал праг на поносимост, висок колкото небето.

— Джексън, ти се гордееш с Анубис.

Бера бе потресен до дъното на душата си.

— По дяволите! Той е мръсен органоборсация и убиец! Ако го бях хванал, щях да съм горд, че... — Млъкна, защото екранът върху бюрото ми започна да извежда информация.

Според компютъра в подземията на сградата на РАМО нямаше никаква възможност Антъни Тилър да е бил член на бандата на Лорън, докато над деветдесет процента бе вероятността да е бил във връзка с Бога Чакал. Едно от доказателствата за това беше, че Анубис и всички останали се бяха изгубили от погледа около края на април 2123 г., когато Антъни Тилър/Мортимър Линкълн бе сменил лицето си и се бе преместил във „Високата скала“.

— Все пак може да е отмъщение — предположи Бера. — Лорън и Анубис са се познавали. Поне толкова знаем. Те са определили границите между районите си най-малко преди двайсет години, след като са се споразумели. Лорън пое територията на Анубис, когато той се оттегли. А ти уби Лорън.

— И Тилър Убиеца излиза от прикритието си, за да ме пречука, две години след разпадането на бандата? — присмях се аз.

— Възможно е и да не е отмъщение. Навярно Анубис иска да се върне в играта.

— А може и Тилър просто да е откачил. Симптоматично е след оттегляне. От близо две години не е убил никого, горкичкят. Само да бе избрал по-подходящо време.

— Защо?

— Тафи беше с мен. Още не е спряла да трепери.

— Това не си ми го казвал! Не е ранена, нали?

— Не, просто е изплашена.

Бера се успокои. Ръката му гладеше границата, където леката му като перце коса се стопяваше във въздуха с нервност, при каквато друг би драскал ожесточено по главата си.

— Не бих искал да ви видя да се разделяте.

— О, това не е... — нищо толкова сериозно, щях да му кажа, но той го знаеше по-добре. — Да. Не успяхме да поспим много през последната нощ. Не само заради факта, че са стреляли по нас, нали разбираш.

— Разбирам.

— Тафи е хирург. Приема трансплантатите като суровина. Средство. Без банка за органи тя ще е като осакатена. Не мисли за

материала като за части на хора... или поне не го е правела, преди да ме срещне.

— Не съм чувал никой от двамата ви да говори за това.

— По принцип не говорим и помежду си, но е така. Повечето трансплантати идват от осъдени криминални престъпници, заловени от герои като теб и мен. Някой път материалът е от почтени граждани, уловени от органоборсаджии, разпръснати из нелегални банки за органи и в крайна сметка заловени и конфискувани отново от споменатите герои. На Тафи не й казват кое откъде идва. Тя работи с части от хора. Не смятам, че би могла да живее с мен и да не мисли за това.

— Дори да те беше застрелял онзи бивш органоборсаджия, не би помогнало особено. По-добре ще е да внимаваме да не се случи отново.

— Джексън, той просто е бил хахо.

— Но е работил с Анубис.

— Никога не съм имал нищо общо с Анубис. — Което ми припомни друго. — Ти обаче си имал, нали? Спомняш ли си нещо за отвличането на Холдън Чеймбърс?

Бера ме погледна озадачено.

— Холдън и Шарлот Чеймбърс, да. Паметта ти е добра. Има голяма вероятност Анубис да е бил замесен.

— Разкажи ми за този случай.

— По онова време навсякъде по света имаше вълна от отвличания. Знаеш как работят органоборсаджиите. На официалните болници никога не им достигат трансплантати. Някои болни граждани са твърде нетърпеливи, за да си чакат реда. Бандите отвличат здрав гражданин, разфасоват го на резервни части, изхвърлят му мозъка и използват останалото за нелегални операции. Така бе, докато Законът за замразяването не им измъкна пазара от ръцете.

— Спомням си.

— Някои от бандите започнаха с отвличания за откупи. Защо не? Нали точно за такава работа бяха създадени. Ако семейството не успееше да плати откупа, жертвата винаги можеше да стане донор. Което увеличаваше вероятността хората да платят. Единственото необичайно нещо при отвличането на Чеймбърс беше, че Холдън и

Шарлот Чеймбърс изчезнаха по едно и също време, около шест вечерта.

Бера не бе преставал да трака по клавиатурата. Сега погледна екрана и каза:

— Да приемем в седем, на 21 март 2123 г. Но те са били отдалечени на километри един от друг: Шарлот е била в някакъв ресторант с приятеля си, а Холдън — на вечерен курс в университета Уошбърн. А сега да се запитаме защо ли са й притрябвали и двамата на бандата, която ги е отвлякла?

— Някакви хипотези?

— Може да са смятали, че попечителите на Чеймбърс ще са по-склонни да платят, ако се отнася и за двамата. Вече никога няма да го разберем. Така и не хванахме никого от похитителите. Имахме късмет, че успяхме да върнем децата.

— Какво те кара да мислиш, че е бил Анубис?

— Стана в територията на Анубис. Отвлечането на Чеймбърс беше последното от половин дузина в същия район. Операциите преминаха гладко, без шум, без затруднения, жертвите бяха върнати, след като бе платен откупът. — Той се извърна към мен. — Не, не се гордея с Анубис. Просто той се стараеше да не допуска грешки, а освен това бе свикнал да организира изчезването на хора.

— Аха.

— Накрая те самите изчезнаха, цялата банда, някъде по времето на последното им отвлечане. Предполагаме, че са натрупали парички.

— Колко са получили?

— За децата на Чеймбърс ли? Сто хиляди.

— Можели са да получат десет пъти повече, ако ги бяха продали като трансплантати. Трябва да са били на голям зор.

— Знаеш как беше. Никой не купуваше. Но какво общо има всичко това с факта, че стреляха по теб?

— Налудничаво хрумване. Възможно ли е Анубис отново да се е заинтересувал от децата на Чеймбърс?

Бера ме изглежда недоумяващо.

— Едва ли. Че за какво? Изстискаха ги напълно още първия път. Сто хиляди ОН марки не са малка сума.

След като Бера си отиде, останах сам с моите съмнения.

Анубис беше изчезнал. Лорън незабавно бе поел района му. Къде ли се бяха дянали Анубис и останалите? В органовите банки на Лорън ли?

Но тук бе Тилър/Линкълн.

Не ми се нравеше мисълта, че всеки случаен бивш органоборсаджия би могъл да реши да ме убие в мига, в който ме зърне. Най-накрая реших да направя нещо. Запитах компютъра за информацията относно отвличането на Чеймбърс.

Нещата, които Бера не ми бе казал, не бяха много. Интересно защо не бе споменал нищо за състоянието на Шарлот.

Когато агентите на РАМО открили децата на Чеймбърс, упоени, на паркинга върху покрива на един хотел, и двете били в добро физическо състояние. Холдън бил леко изплашен, вече поуспокоен, тъкмо започвал да се ядосва. Но Шарлот била изпаднала в кататония. От която все още не е излязла, според последната справка. Никога вече не могла да говори свързано за отвличането, нито за каквото и да е друго.

Нещо ѝ е било направено. Нещо ужасно. Навярно Бера се бе помъчил да не мисли за това.

Иначе похитителите бяха играли почти честно. Откупът бил платен и жертвите били върнати, като останали упоени на онзи покрив по-малко от двайсет минути. По тях не личали следи от наранявания, нито от малтретиране... което отново показваше, че са били отвлечени от органоборсаджии. Органоборсаджиите не са садисти. Отнасят се с чувство на уважение към материала.

Забелязах, че откупът е бил платен от адвокат. Децата на Чеймбърс бяха сираци. Ако убиеха и двамата, попечителят, грижещ се за наследството, би останал без работа. От тази гледна точка наистина имаше смисъл да отвлекат и двамата... но не чак толкова голям.

А за повторното им отвличане не можеше да има мотив. Нямаха пари. Освен...

Удари ме направо като гръм. Вторият Законопроект за замразяването.

Номерът на Холдън Чеймбърс получих от компютъра в подземията. Вече го набирах, когато ми хрумна нещо друго. Вместо на Чеймбърс се обадох долу и изпратих група да открие дали случайно няма подслушвателни устройства в апартамента или телефона му. Групата не трябваше да ги пипа или да привлича вниманието на вероятните подслушвачи. Стандартна процедура.

Децата на Чеймбърс бяха изчезвали и по-рано. Ако нямахме късмет, биха могли да изчезнат отново. Понякога работата на РАМО бе като да се копае кладенец в движещи се пясъци. Ако копаете достатъчно упорито, можете да го поддържате, но веднага щом спрете...

Законът за замразяването от 2122 г. донесе големи успехи за РАМО. Някои от бандите просто се оттеглиха. Други се опитаха да продължат, но при продажбата налитаха на таен агент на РАМО. Трети се насочиха към други пазари, но такива нямаше, дори не и за Лорън, който се опита да разшири дейността си към астероидния пояс и откри, че и там не го искаха.

А някои банди се заловиха с отвличания, но неопитността им непрестанно ги проваляше. Името на жертвата посочваше съвсем точно единствения възможен пазар за похитителите. Доста често там ги чакаше РАМО.

Прочистихме ги. Органоборсаджийството трябва да се бе превърнало в загиваща професия още миналата година. Изчезналите чакали, в преследване на които бях прекарал дните си, не представляваха днес опасност за обществото.

Само че официалните трансплантати, осигурени от Закона за замразяването, бяха на свършване. И взе да става нещо странно. От закъсали превозни средства, от блокове с апартаменти за самотници, от навалици по плъзгащите се пътеки започнаха да изчезват хора.

Земята искаше да върне органоборсаджиите.

Не, не беше точно така. Да го кажем по друг начин: достатъчно граждани искаха да удължат живота си, независимо на каква цена...

Ако Анубис беше жив, сигурно би се замислил дали да не се заеме отново със стария си занаят.

Проблемът бе, че щеше да му е необходима подкрепа. Когато Анубис се бе оттеглил, Лорън беше взел под свой контрол

медицинските му заведения. А в крайна сметка ние ги разкрихме и унищожихме. На Анубис щеше да му се наложи да започне отначало.

Ако приемеха втория Закон за замразяването, Левитикъс Хейл щеше да се превърне в резервни части. Колко ли щяха да наследят Шарлот и Холдън Чеймбърс?

Това го научих, като се обадих в местния информационен отдел на тривизионната мрежа. За сто трийсет и четири години първоначалните триста и двайсет хиляди долара на Левитикъс Хейл бяха станали седемдесет и пет милиона ОН марки.

Прекарах останалата част от сутринта в работа по всекидневните задачи. Наричат я „разтърпване“, въпреки че се върши най-вече по телефона и върху клавиатурата. Терминът прави невероятно далечна асоциация. Разследвахме всеки член на всеки Граждански комитет против втория Законопроект за замразяването из целия свят. Идеята бе спусната от висшето началство Гарнър. Той си мислеше, че можем да попаднем на сдушили се органоборсаджии, които са пръснали пари за реклама, за да задържат появата на трупчетата на пазара. Резултатите от тази сутрин не изглеждаха обещаващи.

Отчасти се надявах да не излезе нищо. Да предположим, че тези комитети наистина се окажеха подкрепяни от органоборсаджии? Това би станало новина номер едно навсякъде по света. Тогава вторият Законопроект за замразяването щеше да се приеме ей така. Но все пак трябваше да се провери. Опозиция бе имало и срещу първия Законопроект за замразяването, и то когато бандите разполагаха с повече пари.

Пари. Изразходвахме голяма част от времето на компютъра в търсене на суми с необясним произход. Обикновеният криминален престъпник често си мисли, че след като е докопал парите, вече е свободен да живее от тях, сякаш играта е свършила.

По този начин не бихме успели да надушим Лорън или Анубис.

Къде бе изразходвал парите си Анубис? Навярно просто ги бе скрил някъде или може би Лорън го бе убил заради тях. А Тилър бе стрелял по мен, защото не му бе харесало лицето ми. Разтърпването е като хазарта, въпрос на време и шанс.

Оказа се, че в близост до Холдън Чеймбърс няма устройства за подслушване. Обадох му се по обед.

На телефонния ми екран се появи червендалест белокоп мъж с важен вид. Попита ме с кого бих желал да разговарям. Отговорих му и показах картата си на РАМО. Той кимна и превключи линията на изчакване.

Не след дълго се озовах срещу лицето на млад мъж с безволева брадичка, който ми се усмихна разсеяно и рече:

— Извинете, че ви задържах. Напоследък доста ме безпокоят по повод новините. Нулевия действия като... а... буфер.

През рамото му можех да видя маса и нещата върху нея — прожекционно устройство, дузина касети, камера с размерите на човешка длан, две писалки и куп хартия, всичко старателно подредено.

— Съжалявам, че прекъсвам учебните ви занимания — казах аз.

— Няма нищо. Трудно е човек да се върне към тях след края на годината. Може би си спомняте. Не съм ли ви виждал...? О-о! Летящата цигара.

— Точно така.

— Как го правите?

— Имам си въображаема ръка. — Която е чудесно средство за водене на разговор, ледоразбивач с невероятна мощност. По начина, по който ме бе зяпнало момчето, трябваше да съм чудо, говорещ морски змей. — Преди време загубих едната си ръка, докато събирах руда в Пояса. Парче от астероидна скала ми я отрязва до самото рамо.

Той ме гледаше със страхопочитание.

— Присадиха ми нова, разбира се. Но цяла година бях само с една ръка. Е, разполагах с цяла част от мозъка си, развила се специално да управлява дясна ръка, а няхах такава. Доста лесно е да овладееш психокинеза, когато живееш в среда с по-слабо притегляне. — Направих пауза, но достатъчно кратка, за да не успее да измисли въпрос. — Снощи, на излизане от „Мидгард“, някой се опита да ме убие. Затова се обаждам.

Не очаквах да избухне в смях.

— Извинете — успя да каже той. — Звучи сякаш водите особено активен живот!

— Да. На времето не изглеждаше толкова смешно. Допускам, че не сте забелязали нищо необичайно снощи.

— Само обичайните крясъци и ръкомахания, а после някакъв мъж, пред чието лице плуваше цигара. — Той отрезня пред явно липсващото ми чувство за хумор. — Вижте, наистина съжалявам, но преди малко говорехте за метеор, който ви е отрязал ръката, а после за куршуми, които свистят край ушите ви.

— Да, разбирам реакцията ви.

— Излязох си преди вас. Цензурирано добре си го спомням. Какво се е случило?

— Някой стреля по нас с ловен лазер. Вероятно е бил просто смахнат. Но е бил и член на бандата, отвлякла... — Изглеждаше поразен. — Да, онези. Възможно е да няма никаква връзка, но се питахме дали не сте забелязали нещо. Някое познато лице.

Той поклати глава.

— Те си сменят лицата, нали?

— Обикновено. Как си тръгнахте?

— С такси. Живея в Бейкърсфийлд, на около двайсет минути от „Високата скала“. Къде е станало всичко това? Аз се качих на таксито от третото търговско ниво.

— Това ви изключва. Ние бяхме на първото.

— Не бих казал, че действително съжалявам. Той можеше да стреля и по мен.

Опитвах се да реша дали да му спомена, че бандата похитители може би отново се интересува от него. Дали да го изплаша напълно с още една далечна хипотеза или да го оставя непредупреден за възможен опит за отвличане. Струваше ми се доста устойчив, но кой можеше да знае.

Изчаквах.

— Г-н Чеймбърс, бихме искали да се опитате да разпознаете човека, който снощи стреля по мен. Той навярно си е сменил лицето...

— М-да. — Стана неспокоен. Много хора биха се почувствали така, ако ги накарат да погледнат в лицето мъртвец. — Предполагам обаче, че ви се налага да проверите. Ще се отбия утре следобед след часовете.

Тъй значи. Утре ще го видим що за стока е.

— Ами въображаемата ви ръка? — запита той. — Никога не съм чувал някой да говори така за пси-способностите си.

— Не беше за ефект — отговорих му аз. — Ръка е, поне като такава я възприемам. Ограничено ми е въображението. Мога да опипвам неща с върховете на пръстите си, но не и ако са по-надалеч от обсега на ръката ми. Най-тежкото, което мога да вдигна, е чаша бърбън. Повечето хора с пси-способности не могат и толкова.

— Но те достигат по-надалеч. Защо не се обърнете към хипнотик?

— И да загубя ръката си изцяло? Не, не бих искал да поема такъв риск.

Изглежда ме разочаровано.

— Какво можете да правите с въображаемата си ръка, което не можете да вършите с истинска?

— Мога да пипам горещи неща, без да се опаря.

— Я виж ти! — Не се бе сетил за това.

— И мога да преодолявам прегради. В Пояса можех да се пресегна през скафандъра си и да настроя някой фин уред в безвъздушното пространство наоколо. Мога да протегна ръка през телефонния екран и в двете посоки. Да бърникам из апаратурата му или... ей сега ще ви покажа.

Не винаги става. Сега обаче разполагах с добра картина. Чеймбърс се виждаше в естествена големина, в цветове и стерео, върху екран, голям около една трета от квадратния метър. Струваше ми се, че ще мога да се пресегна през екрана. Така и направих — мушнах през него въображаемата си ръка, вдигнах едната от писалките върху масата и я размахих като пръчка.

Той отскочи назад заедно със стола си. Падна и се превъртя. Мярнах лицето му, бледосиво от ужас, преди да се изтърколи извън полезрението ми. След няколко секунди екранът побеля. Трябва да бе натиснал бутона иззад екрана.

Ако го бях докоснал по лицето, щях да го разбера. Но единственото, което бях направил, бе да вдигна една писалка. Какво толкова, по дяволите?

Грешката беше моя, предполагам. Някои хора разглеждат пси-способностите като свръхестествени, зловещи, застрашаващи ги. Не би трябвало да ги показвам току-така. Но Холдън не приличаше на този тип хора. Нетактичен, малко нервен, но по-скоро възхитен,

отколкото отблъснат от възможността да съществува невидима, нематериална ръка.

А после, ужасен!

Не се опитах да му се обадя отново. Подвоумих се дали да не го поставя под наблюдение, но реших да не го правя. Имаше опасност пазачът да бъде забелязан. Наредих обаче да вкарат в тялото му пулсатор.

Анубис можеше да отвлече Чеймбърс по всяко време. Нямахте нужда да чака Общото събрание да обяви Левитикъс Хейл за мъртъв.

Пулсаторната игла е полезно нещо. Щеше да се изстреля по Чеймбърс от засада. Навярно изобщо нямаше да усети убождането, дупчицата й щеше да е като от карфица, а оттогава нататък щяхме да знаем къде точно се намира той.

Помислих си, че ще е добре да се постави пулсатор и в Шарлот Чеймбърс, затова на слизане взех със себе си въздушен инжектор, голям колкото дланта ми. Заредих наново и изпразнената цев на ръчното си оръжие. Докосването на пистолета извика в съзнанието ми образа на живи зелени линии.

Накрая поръчах стандартен информационен пакет с приоритет В относно това какво е правил Чеймбърс през последните две години. Навярно щях да го получа след около ден.

В зимното лице на Канзас има големи тъмни отвори и във всеки от тях се е сгушил град. Куполите за контрол на времето в градските райони бяха изхвърлили навън хиляди тонове сняг, за да намалят теченията ниско над равнинната местност. В светлината на ранния залез покритият със сняг пейзаж бе оранжево-бял, нашен от широките черни сенки на няколко сгради-градове. Всичко наоколо изглеждаше неестествено и абстрактно, докато се плъзгаше под свитите криле на самолета ни.

Още високо във въздуха рязко намалихме скоростта. Крилата се разпериха и скоро кацнахме в централната част на Топека.

Това, което правех, щеше да изглежда странно в сметките на разходите ми. Да бия целия този път заради едно момиче, което не бе казало нищо смислено от три години насам. Навярно щяха да откажат да ги изплатят... но в края на краищата тя бе не по-малко замесена в

случая от брат си. Всеки, който планираше да получи откуп, като отвлече Холдън Чеймбърс, щеше да поиска и Шарлот.

Институтът Менингър беше красиво място. Освен централната дванайсететажна сграда от стъкло и декоративни тухли към него принадлежаха поне десет външни постройки от различни епохи и с различен дизайн от правоъгълни кутии до органични образувания със свободна форма, излети от пенопласт. Всички те бяха разпръснати доста нашироко, разделени от зелени ливади, дървета и рекички. Кътче за покой, кътче простор. По виещите се пътеки край мен минаваха двойки и по-големи групички — санитар и пациент или санитар и няколко не чак толкова неуравновесени пациенти. Санитарите се различаваха от пръв поглед.

— Когато пациентът се подобри достатъчно, за да е в състояние да излезе да се разходи на открито, нужни са му зеленина и пространство — ми каза д-р Хартмън. — Те са част от терапията. Излизането навън е голяма крачка.

— Имате ли много страдащи от агорафобия?

— Не, не това имах предвид. От значение е най-вече заключването. За всеки друг заключването представлява затвор, но за много пациенти то се е превърнало в сигурност. Някой друг да взема решения, да държи света настрана.

Д-р Хартмън беше рус, нисък и закръглен. Приятен, контактен, търпелив, сигурен в себе си. Тъкмо човек, на когото да поверите съдбата си, ако сте се уморили сами да се грижите за нея.

— Успявате ли да ги излекувате? — запитах аз.

— Естествено. В интерес на истината обикновено не взимаме пациенти, ако не сме убедени, че можем да ги излекуваме.

— Тогава статистиките ви трябва да са пълни с чудеса.

Той не се засегна.

— Чудеса правят пациентите. Когато разберат, че вярваме във възможността да бъдат излекувани, започват да се чувстват по същия начин. А някой безнадеждно луд... може да действа ужасно подтискащо. — За момент сякаш се сви под огромна тежест. После отново си възвърна жизнерадостта. — Той може да повлияе на останалите пациенти. За щастие в днешно време няма много безнадеждни случаи.

— Възможно ли е било да се излекува Шарлот Чеймбърс?

— Така смятахме. В крайна сметка бе получила само шок. В миналото не е имала психични отклонения. Физикохимичните характеристики на кръвта ѝ бяха почти съвсем нормални. Опитвахме всичко известно. Токови удари. Корекция на химичните ѝ съставки. С психотерапията не стигнахме далече. Или е глуха, или слуша и не иска да говори. Понякога си мисля, че чува всичко, което ѝ приказваме... но не отговаря.

Бяхме се изправили пред заключена врата с масивен вид. Д-р Хартмън прерови връзката с ключове и долепи един до ключалката.

— Наричаме го „бурното“ отделение, но е по-точно да кажем отделение за силно неуравновесени. Много бих искал да можехме да изтръгнем някаква по-бурна реакция от тях. Например от Шарлот. Те дори не поглеждат действителността... Ето че стигнахме.

Вратата се отваряше към коридора. Досадният ми професионализъм го отбеляза като факт — ако се опитате да се обесите на вратата, ще ви видят и от двата края на коридора. Пред очите на всички.

В тези горни стаи прозорците бяха заскрежени. Предполагам, че имаше сериозна причина да не се напомня на тези пациенти, че се намират на дванайсетия етаж. Стаята беше малка, но добре осветена и боядисана в ярки цветове. Вътре имаше легло, изцяло тапициран с мека материя стол и тривизорен екран, вграден в стената. Никъде в помещението нямаше остър ръб.

Шарлот седеше на стола, като гледаше право пред себе си, скръстила ръце в скута си. Косата ѝ беше къса и не особено чиста. Жълтата ѝ рокля беше от немачкаем плат. Изглеждаше примирена, помислих си, примирена с нещо безкрайно ужасно. Не ни забеляза, когато влязохме.

— Защо е още тук, след като не можете да я излекувате? — прошепнах аз.

— Най-напред помислихме, че е изпаднала в кататония — отговори с нормален глас д-р Хартмън. — От такова нещо бихме я излекували. Неведнъж са ми предлагали да я преместя. Още е тук, защото искам да разбера какво ѝ е. Намира се в това състояние, откакто я докараха.

Все още не ни бе забелязала. Лекарят говореше, сякаш тя не можеше да ни чуе.

— РАМО има ли някаква представа какво може да са й сторили? Ако знаем, бихме могли да намерим някоя по-добра терапия.

Поклатих глава.

— Тъкмо това исках да ви питам. Какво са могли да й направят?

Той на свой ред поклати глава.

— Да опитаме по друг начин. Какво не са могли да й направят? Нямало е драскотини, счупени кости и други такива...

— Както и никакви вътрешни наранявания. Не й е извършвана хирургическа операция. Имаше следи от упойващи средства. Както разбрах, били са органоборсаджии, нали?

— Доста е вероятно. — Можеше да е хубава, мина ми през ума. Нямах предвид липсата на козметично разкрасяване, нито изтерзания й вид. Проблемът беше в празните й очи, които се губеха зад високи скули и не гледаха в нищо. — Възможно ли е да е сляпа?

— Не. Оптичните й нерви функционират нормално.

Напомняше ми токоман. Няма как да привлечете вниманието на един токоман, когато токът се процежда през тънка жичка на върха на главата му и влиза в центъра на удоволствието в мозъка. Но не, чистата егоцентрична наслада на токомана не можеше да се сравнява с егоцентричното нещастие на Шарлот.

— Кажете ми — рече д-р Хартмън — с какво някой органоборсаджия може толкова много да изплаши едно младо момиче?

— Не успяваме често да върнем хора от посещение при органоборсаджиите. Аз... честно казано, не мисля, че може да има каквато и да е горна граница. Може да са я развели из операционните зали. Да са я накарали да гледа, докато разфасоват някого на части.

Не ми харесваха плодовете на собственото ми въображение. Има неща, за които не трябва да мислите, защото целта ви е да пазите хората, да не допуснете изобщо да попаднат в ръцете на разни лоръновци и анубисовци. Но не можете да ги забравите, така че потискате мислите, и то ги потискате силно. Тези неща трябва да са били в главата ми от доста време.

— Разполагат с апаратура, с която да я разглобят на части и да я съберат отново, като я оставят в съзнание през цялото време. Не бихте открили обаче ни най-малката следа. Единствените следи, които не могат да се излекуват със съвременната медицина, са вътре в черепа.

Могли са да ѝ присадят временно каквото и да е. А те са били отегчени, докторе. Работата е вървяла бавно. Но...

— Стига. — Лицето му бе посивяло. Гласът му беше слаб и дрезгав.

— Но органоборсаджиите обикновено не са садисти. Няма лошо отношение към материала. Не биха си правили такива шеги, освен ако не са имали нещо специално срещу нея.

— Боже мой, вие си правите груби шеги. Как можете да спите нощем, след като знаете всичко това?

— Не е ваша работа, докторе. Според вас възможно ли е да са я изплашили до такава степен?

— Не, ако е било еднократно. Ако го бяха направили веднъж, щяхме да я извадим от това състояние. Предполагам, че е била плашена много пъти. Колко време са я държали?

— Девет дни.

Хартмън придоби още по-измъчен вид. Очевидно от него не ставаше РАМО.

Бръкнах в кожената торба на кръста си да взема въздушния инжектор.

— Бих искал да разрешите да вкарам в тялото ѝ пулсаторна игла. Няма да я заболи.

— Излишно е да шепнете, г-н Хамилтън...

— Шепнех ли? — Да, проклет да съм. Задържах гласа си тих, сякаш се страхувах да не я обезпокоя. Продължих с нормален глас: — Пулсаторът може да ни помогне да я открием, в случай че изчезне.

— Да изчезне ли? Че защо? Сам можете да видите...

— Това е най-лошото. Същата банда органоборсаджии, които са я отмъкнали първия път, може да се опита да я отвлече отново. Колко добра е вашата... охрана... — Не довърших, защото Шарлот Чеймбърс се бе обърнала и ме гледаше.

Ръката на Хартмън ме хвана здраво за рамото. Предупреждаваше ме. После рече спокойно, успокояващо:

— Не се безпокой, Шарлот. Аз съм д-р Хартмън. В добри ръце си. Ще се погрижим за теб.

Шарлот почти се бе надигнала от стола си, извита, за да се вгледа в лицето ми. Опитвах се да не изглеждам ни най-малко застрашаващо. Но през това време се опитвах да отгатна какво си мисли. Защо очите ѝ

бяха пълни с надежда? Луда, отчаяна надежда. След като току-що бях споменал за ужасна заплаха.

Каквото и да търсеше, не го откри в лицето ми. Това, което приличаше на надежда, постепенно се стопи в очите ѝ и тя се отпусна обратно на стола, като се вгледа пред себе си без никакъв интерес. Д-р Хартмън ми посочи вратата, изпълних съвета му и излязох.

След двайсетина минути той дойде при мен в чакалнята за посетители.

— Хамилтън, тя за пръв път проявява толкова съзнателна реакция. Какво ли може да я е породило?

Вдигнах рамене.

— Искях да попитам колко ви е добра охраната?

— Ще предупредя санитарите. Можем да не разрешаваме на посетители да я виждат, освен ако са придружени от агент на РАМО. Добре ли ще е така?

— Може би, но все пак искам да поставя в тялото ѝ пулсатор. За всеки случай.

— Добре.

— Докторе, какво забелязахте в изражението ѝ?

— Помислих, че е надежда. Обзалагам се, Хамилтън, че гласът ви бе причината. Може би ѝ звучи като на някой, когото тя познава. Нека да го запишем и да видим дали няма да се намери някой психиатър, чийто глас да прилича на вашия.

Когато ѝ инжектирах пулсатора, тя дори не трепна. По време на целия път до дома нейното лице преследваше съзнанието ми. Сякаш бе чакала две години в този стол, без да се движи, без да мисли, докато се появя аз. Докато най-накрая дойда.

Дясната ми страна е като лишена от тегло. Тя ме отклонява от пътя, докато отстъпвам, отстъпвам назад. Дясната ми ръка свършва до рамото. Там, където бе лявото ми око, сега има дупка. Нещо неясно изскача от мрака, поглежда ме с единственото си ляво око, протяга към мен дясната си ръка. Отстъпвам, отстъпвам, като се браня с въображаемата си ръка. То се приближава, докосвам го, пъхам ръка в него. Ужасно! Белезите! Плеврата на Лорън е кръпка до кръпка от

трансплантати. Искам да изтегля ръката си. Но вместо това бръквам по-надълбоко, намирам заграбеното му сърце и стискам. Стискам.

Как мога да спя нощем, след като зная всичко това? Е, докторе, понякога и сънувам.

Тафи отвори очи и ме завари седнал в леглото с вперени в тъмната стена очи.

— Какво има? — рече тя.

— Лош сън.

— О! — почеса ме под ухото за успокояване.

— Събуди ли се?

— Напълно — въздъхна Тафи.

— Трупче. Откъде чу думата трупче? От тъпокуба ли? Или от познати?

— Не си спомням. Защо?

— Просто си мислех. Няма значение. Ще питам Люк Гарнър.

Станах и направих горещ шоколад, подправен с бърбън. Изпихме го и той ни приспа като цял рояк „милостиви“ иглички.

Лукас Гарнър беше човек, спечелил игра срещу съдбата. Медицинската технология се бе развивала успоредно с неговото остаряване, така че очакваната продължителност на живота му постоянно се бе разтягала пред него. Той все още не беше най-старият член на клуба „Стрълдбръг“^[2], но продължаваше да остарява ли остарява.

Гръбначните му нерви отдавна се бяха износили, като го бяха оставили в плен на подвижен стол върху въздушна възглавница. Лицето му висеше отпуснато около черепа, цялото на гънки. Ръцете му обаче бяха силни като на маймуна и мозъкът му все още работеше. Той беше шефът ми.

— Трупче — рече той. — Трупче. Правилно. Споменавах го по тривизията. Не съм обърнал внимание, но ти си прав. Странно е, че пак са започнали да използват тази дума. Защо ли?

— Кой я използва? Репортерите ли? Не гледам много тъпокуба.

— Репортерите, да, и юристите... Как върви работата с Комитетите против втория Законопроект за замразяването?

В първия миг не успях да превключая.

— Без положителни резултати. Програмата все още се изпълнява, но резултатите от някои части на света идват бавно — Африка, Средния Изток... Изглежда всички са достопочтени граждани.

— Е, заслужава си да проверим. Разглеждаме също и обратния вариант. Ако органоборсаджийи се опитват да блокират втория Законопроект за замразяването, могат да решат да сплашат или да убият някого, който го защитава. Разбираш ли ме?

— Надявам се.

— Така че трябва да знаем ние кого да защитаваме. Но само от професионална гледна точка. РАМО не бива да се меси в политиката.

Гарнър се протегна, за да напише с една ръка нещо върху клавиатурата на компютъра си. Обемистият летящ стол не влизаше под бюрото му. От процепа излязоха два листа и той ми ги подаде.

— Най-вече юристи — продължи Гарнър. — Доста социолози и хуманитарни професори. Религиозни водачи, прокарващи собственото си виждане за безсмъртието — религиозни фракции се срещат и в двата лагера. Това са хората, които публично защитават втория Законопроект за замразяването. Предполагам, че тъкмо те са започнали да използват нарицателното трупче.

— Благодаря.

— Хитро измислено. — Гарнър имаше чудесна усмивка за плашене на малки деца. Като се усмихнеше, почти заприличваше на статуя: старец на сто и осемдесет години, сякаш изваден от илюстрация на Ханес Бок към книга на Лъвкрафт. — Шегичка. Ако ги наречете замразени спящи, някой може да ви вземе на сериозно. И дори да се запита дали наистина са мъртви. Кое е ключовият въпрос, нали? Трупчетата, за които ламтят, са онези, които са най-здрави, онези, които имат най-големи шансове да бъдат съживени отново. Тях някои искат да върнат в света на живите парче по парче. Според мен това е подло.

— И според мен. — Погледнах списъка. — Предполагам, че не сте предупредили никого от тях.

— Не, идиот такъв. Те биха отишли направо при някой журналист да му кажат, че всичките им опоненти са органоборсаджийи.

Кимнах.

— Благодаря за помощта. Ако от това излезе нещо...

— Седни. Хвърли едно око на имената им. Виж дали няма да забележиш нещичко.

Повечето, разбира се, не ги знаех, дори онези от Америките. Между тях се срещаха известни адвокати, най-малко един върховен съдия, физикът Реймънд Синклер, редица информационни централи, както и...

— „Кларк и Неш“? Рекламната агенция?

— Цял куп рекламни агенции в доста страни. Повечето от тези хора вероятно са искрени и биха разговаряли с всеки, но все някой трябва да дава насока на репортажите им. Това го правят агенциите. Думата трупче сигурно е за рекламен ефект. Шумът около наследниците на трупчета — възможно е и там да имат пръст. Знаеш ли нещо за тези наследници?

— Не много.

— Тривизионната компания се зае да открие наследниците на най-богатите от група II — онези, попаднали в хладилните гробници по причини, които не намаляват стойността им като... материал. — Гарнър сякаш изплю думата. Тя бе от жаргона на органоборсаджиите. — Всички просяци, разбира се, преминаха в банките за органи с първия Закон за замразяването, така че група II притежава значителни богатства. Тривизията издири някои наследници, които изобщо нямаше да знаят какво ги очаква. Предполагам, че мнозина от тях ще подкрепят втория Законопроект за замразяването...

— Да.

— Репортажи са правени само за десетината най-богати. Но и това е силен аргумент, нали? Едно е, ако трупчетата са замразени спящи, докато ако са мъртвци, ще означава, че някои хора ги лишават от полагаемото им се наследство.

Зададох очевидния въпрос:

— Кой плаща рекламната кампания?

— Е, тъкмо това се питахме. Агенциите не искаха да ни кажат. Поразровихме се малко по-надълбоко.

— И?

— И те не знаят. — Гарнър се усмихна като сатаната. — Били са наети от фирми, които не фигурират в никакви регистри. От редица фирми, чиито представители са се появявали само веднъж. И са плащали тлъсти сумички.

— Звучи сякаш... Не. Застанали са от погрешната страна.

— Правилно. Защо един органоборсаджия ще се стреми да прокара втория Законопроект за замразяването?

Замислих се над това.

— Какво ще кажете например за следното? Група стари, болнави, богати мъже и жени са измислили план, за да се подсигурят, че обществените запаси от резервни части няма да се изчерпят. Най-малкото е в рамките на закона, докато да си имат работа с някой органоборсаджия не е. А с достатъчно трупчета може да им излезе дори и по-евтино.

— И за това сме се сетили. Стартирали сме програма по този въпрос. Задавам тук-там бегли въпроси около клуба „Стрълдбръг“, просто защото съм негов член. Трябва да се действа внимателно. Може да е законно, но те не биха желали да се разчуе.

— Естествено.

— После, тази сутрин получих доклада ти. Анубис и децата на Чеймбърс, а? Няма ли да е по-добре, ако отидеш и малко по-нататък?

— Не ви разбирам.

В този миг Гарнър изглеждаше готов да се нахвърли отгоре ми.

— Няма ли да е чудесно, ако вторият Законопроект за замразяването се подкрепя от някаква федерация на органоборсаджии? И ако идеята им е да отвлекат всички най-богати наследници на трупчета точно преди да приемат закона. Повечето хора, които сега си заслужава да бъдат отвлечени, имат възможност да вземат предохранителни мерки. Охрана, алармени инсталации в дома, алармени гривни. Докато един наследник на трупче все още не може да си го позволи. — Гарнър се наведе напред в стола си, подпрян на ръце. — Ако можем да го докажем и да му дадем гласност, това не би ли направило втория Законопроект за замразяването на пух и прах?

Когато се върнах, на бюрото ми имаше бележка. Информационният пакет за Холдън Чеймбърс бе в паметта на компютъра и ме чакаше. Спомних си, че самият Холдън щеше да дойде тук същия следобед, освен ако номерът с ръката не го бе изплашил твърде много.

Извиках пакета на екрана и го прочетох, като се опитвах да определя доколко беше нормално това момче. Повечето от информацията идваше от медицинския център на колежа. Там също бяха загрижени за него.

Отвлечането бе прекъснало заниманията му като първокурсник в Уошбърн. След това оценките му бяха спаднали рязко, после отново бяха достигнали ниво, колкото да премине. През септември бе сменил специалността си от архитектура на биохимия. Лесно се бе преориентирал. Оценките му бяха средни, а през последните две години дори по-добри.

Живееше сам в един от онези мънички апартаменти, в които всичките мебели бяха от запомняща пластмаса, която се разтягаше според нуждите. Технологиата беше по-евтина от свободното място. Блоковете с такива апартаменти имат добро обществено обслужване — сауна, басейн, работи-чистачи, зала за празненства, кухня със сервиране по стаите, гардероб под наем... Почудих се защо не си е взел съквартирантка. Така би спестил и пари. Половият му живот обаче винаги е бил някак си пасивен. В продължение на няколко месеца след отвлечането сякаш се е крил в дупката си. Като че ли беше загубил цялата си вяра в човечеството.

Ако тогава не се е чувствал добре, напоследък изглежда се бе оправил. Дори половият му живот се бе подобрил. Тази информация идваше не от медицинския център на колежа, а от регистъра на обществената кухня (закуска за двама, сервиране късно през нощта) и от няколко неотдавна записани телефонни обаждания. Никое от тях не бе тайно, така че нямаше причина да се чувствам като шпионин. Шумът около наследниците на трупчета може да му е сторил добро, да е накарал сега момичетата да го преследват. Част от тях бяха прекарвали нощта при него, но не изглеждаше да се среща с някоя по-редовно.

Бях се чудил как си позволява прислужник. Отговорът ме накара да се почувствам глупаво. Секретарят на име Нулевия се оказа компютърно творение, един вид отговарящ автомат.

Чеймбърс не беше чак без пукната пара. След като бил платен откупът, в сметката останали около двайсет хиляди марки. Голяма част от тях отишли за лечението на Шарлот. Попечителите даваха на Холдън достатъчно, за да си плаща обучението и да живее прилично.

След като се дипломираше, щеше да поостане нещичко, но то щеше да е за Шарлот.

Изключих екрана и се замислих. Беше преживял шок. И се беше оправил. Някои се оправят, други — не. Радваше се на отлично здраве, което в значителна степен бе свързано с преодоляването на душевната травма. Ако ми беше приятел, бих избягвал определени теми в негово присъствие.

Той обаче бе отскочил назад, обзет от сляп ужас, когато от масата му се надигна писалка и се завъртя във въздуха. Доколко беше нормално това? Просто не знаех. Много бях свикнал с въображаемата си ръка.

Самият Холдън се появи към четири следобед.

Антъни Тилър лежеше по гръб в една хладилна камера. Това лице е било обхванато от страхотни гърчове през последните минути от живота му, но сега нямаше и следа от тях. Беше безизразно, като лицето на всеки мъртвец. Замразените спящи от Гробницата на Вечността изглеждаха по същия начин. Освен това на повечето от тях им личеше, че са в по-лошо състояние от него.

Холдън Чеймбърс го разгледа с интерес.

— Значи ето как изглежда един органоборсаджия.

— Един органоборсаджия може да изглежда както си поиска.

Репликата го накара да се намръщи. Наведе се ниско да огледа лицето на мъртвия. Обиколи хладилната камера, стиснал ръце зад гърба. Искаше да си придаде невъзмутим вид, но все още ме заобикаляше отдалеч. Не мисля, че мъртвият го притесняваше.

Каза същото, което бях казал и аз преди две нощи:

— Не. Не с това лице.

— Е, заслужаваше си да проверим. Да отидем в кабинета ми. Поудобно е.

— Добре — усмихна се той.

В коридорите взе да се бави. Заглеждаше се в отворените кабинети, усмихваше се на всеки, който вдигнеше глава, задаваше с тих глас в повечето случаи доста умни въпроси. Наслаждаваше се на възможността да бъде турист в Щаба на РАМО. Но когато се опитвах да приближа средата на коридора, той изоставаше, така че стигнахме

дотам да се движим по двата му края. Накрая го запитах защо го прави.

Помислих, че няма да отговори.

— Заради онзи номер с писалката — отвърна обаче той.

— Какво заради него?

Той въздъхна като човек, който вече е загубил надежда някога да намери подходящите думи:

— Не обичам да ме докосват. Искам да кажа, че с момичета нямам никакви проблеми, но в общия случай не обичам да ме докосват.

— Аз не съм...

— Бихте могли обаче. И то без аз да знам. Не можах да го видя, може би нямаше и да го почувствам. Просто ми изкарахте цензурираните дяволи, като се пресегнахте така през телефонния екран! Не е прието един телефонен разговор да е толкова... толкова интимен. — Внезапно той млъкна и се загледа напред в коридора. — Това не е ли Лукас Гарнър?

— Да.

— Лукас Гарнър! — Обзет бе от страхопочитание и възхищение. — Той е шеф на всичко, нали? На колко години е вече?

— Над сто и осемдесет. — Помислих си дали да не ги запозная, но столът на Люк отлетя в друга посока.

Кабинетът ми беше достатъчно голям за мен — бюрото, два стола и редица кранчета на стената. Налях му чай, а за себе си кафе.

— Ходих да видя сестра ви — рекох аз.

— Шарлот ли? Как е тя?

— Съмнявам се, че се е променила от последния път, когато сте я видели. Не забелязва нищо около себе си... като се изключи един момент, в който се обърна и се вгледа в мен.

— Защо? Какво направихте? Какво казахте? — запита той.

Е, стигнахме до това.

— Споменах на нейния лекар, че същата банда, която я е отвличала вече веднъж, може да я потърси отново.

Странни неща ставаха около устата му. Изумление, страх, отказ да повярва.

— Какво, да го заглушат дано, ви накара да го кажете?

— Това е просто една възможност. Вие двамата сте наследници на трупче. Може би Тилър Убиеца ви е наблюдавал, когато е забелязал мен да ви гледам така. Не е могъл да го понесе.

— Не, не допускам, че... — Опитваше се да го приеме леко, но не му се удаде. — Сериозно ли мислите, че могат да искат да отвлекат мен... и нея... отново?

— Възможно е — повторих. — Ако Тилър е бил в ресторанта, може да ме е забелязал заради летящата ми цигара. Тя е по-отличителен белег от лицето ми. Не се безпокойте толкова. Поставили сме в тялото ви пулсатор, който можем да проследим, където и да ви отведат.

— В моето тяло ли? — Това явно не му се хареса особено (твърде интимно?), но не повдигна въпроса.

— Холдън, непрекъснато се питам какво може да са направили на сестра ви...

Той ме прекъсна хладно.

— Престанах да си задавам този въпрос преди много време.

— ... което да не са направили на вас. Не само от любопитство. Ако лекарите знаеха какво ѝ е сторено, ако знаеха какво се крие в паметта ѝ...

— По дяволите! Да не мислите, че не искам да ѝ помогна? Та тя ми е сестра!

— Добре, добре. — За какво в крайна сметка се правех на психиатър? Или по-скоро на детектив? Той не знаеше нищо. Намираще се в окото на урагана и сигурно му се повдигаше и му бе писнало от това. Би трябвало да го изпратя у дома.

Той заговори пръв. Едва го чувах.

— Знаете ли какво ми направиха на мен? Блокиране на нервите във врата. Някаква джунджурийка, прикрепена хирургически към тила ми. Не чувствах нищо от шията надолу и не можех да се движа. Поставиха ми това нещо, проснаха ме на едно легло и започнаха да ме режат. Девет дни. От време на време ми включваха нервите, за да пийна и хапна нещо и да отида до тоалетната.

— Някой казвал ли ви е, че ще ви разфасоват за материал, ако не получат откупа?

Той се замисли.

— Н-не. Можех добре да си го представя и сам. Никой не ми каза нищо през цялото време. Отнасяха се към мен, като че ли бях мъртъв. Изследваха ме в продължение на, о, струваше ми се дълги часове, като ме опипваха и мушкаха с ръце и инструменти, като ме обръщаха насам-натам, сякаш бях парче месо. Нищо не чувствах, но всичко виждах. Ако са го направили и с Шарлот... тя навярно си мисли, че е мъртва. — Гласът му укрепна. — Това съм го разказвал много пъти — на РАМО, на д-р Хартмън, на лекарския екип в Уошбърн. Нека да оставим тази тема, може ли?

— Разбира се. Съжалявам. Не сме научени да сме особено тактични в тази работа. Знаем само да задаваме въпроси. Всякакви въпроси.

И все пак, все пак онова изражение на лицето ѝ.

Докато го изпращах, му зададох още един въпрос. Почти страничен.

— Какво мислите за втория Законопроект за замразяването?

— Все още нямам право на ОН глас.

— Не това питах.

Той ме изглежда войнствено настроен.

— Слушайте, става дума за много пари. Много пари. Биха стигнали за лечението на Шарлот до края на живота ѝ. Биха ми помогнали и на мен. Но Хейл, Левитикъс Хейл... — Произнесе името точно и без каквато и да е следа от усмивка. — Той ми е роднина, нали? Мой пра-пра-пра-дядо. Могат да го съживят някой ден, възможно е. Какво да правя тогава? Ако имах право на глас, щеше да ми се наложи да решавам. Но все още нямам двайсет и пет, така че няма за какво да се безпокоя.

— Интервюта.

— Не давам никакви интервюта. Току-що получихте същия отговор, който би получил всеки друг. Записан е и Нулевия просто го пуска. Довиждане, г-н Хамилтън.

По време на затишието след първия Закон за замразяването редиците ни бяха оредели за сметка на други отдели на РАМО. След няколко седмици преместените хора един по един започнаха да се връщат. Имахме нужда от оперативни работници, които да инжектират

пулсатори в телата на неподозиращите жертви и после да следят за сигурността им. Налагаше се дори да увеличим персонала, за да следим сигналите на пулсаторите долу върху екраните.

Изкушавахме се да кажем на всички наследници на трупчета какво става и да ги накараме да ни се обаждат периодически. Да кажем — на всеки петнайсет минути. Така нещата биха били много по-лесни. Това също би им повлияло при гласуването, би променило тона на интервютата, които даваха.

Но не искахме да подплашим жертвите, докато все още хипотетичната коалиция органоборсаджийи се интересувахе от същите наследници на трупчета, които ние следяхме. Едно гласуване противно на очакванията можеше да доведе до страхотни последици, ако грешахме. А от нас се очакваше да не се интересуваме от политика.

Действахме без знанието на наследниците. Бяха две хиляди във всички краища на света, само в западните Съединени щати имаше почти триста души, за които се очакваше да наследят по петдесет хиляди ОН марки или повече. Границата си я бяхме поставили за удобство, понеже това бе най-много, с което бихме могли да се справим.

Едно нещо ни спаси от затруднението с работната сила. Бяхме стигнали до ново затишие. Оплакванията за изчезнали хора навсякъде по света спаднаха почти до нула.

— Трябваше да се очаква — изкоментира Бера. — През последната година повечето клиенти сигурно са престанали да ходят при органоборсаджийите. Чакали са да видят дали ще се приеме втория Закон за замразяването. Сега всички банди са останали с пълни банки за органи и без клиенти. Ако са научили нещичко от миналия път, ще си свият парцалите и ще изчакат. Аз, разбира се, само предполагам...

Но изглеждаше доста вероятно. Във всеки случай разполагахме с хората, които ни бяха необходими.

Следяхме десетината най-богати наследници на трупчета по двайсет и четири часа в денонощието. Останалите проверявахме произволно от време на време. Пулсаторите можеха да ни кажат само къде се намираха, но не с кого бяха там и дали искаха да са там. Трябваше да продължим да ги проверяваме, за да видим дали някой не е изчезнал.

Седнахме и зачакахме резултатите.

Съветът за сигурност одобри втория Законопроект за замразяването на 3 февруари 2125 г. Предстоеше да се подложи на гласуване в целия свят до края на март. Броят на гласоподавателите беше около десет милиарда, от които може би шейсет процента щяха да си направят труда да подадат гласовете си по телефона.

Започнах отново да гледам тъпокуба.

Тривизията продължаваше да излъчва репортажи за наследниците на трупчета и редакционни материали в подкрепа на проектозакона. Защитниците използваха всяка възможност да посочат още колко много наследници на трупчета трябвало да се издирят. (Един от тях може да сте и ВНЕ!) Тафи и аз наблюдавахме парада в Ню Йорк в подкрепа на проектозакона: всякакви знамена и плакати (СПАСЕТЕ ЖИВИТЕ, А НЕ МЪРТВИТЕ... ОТ ТОВА ЗАВИСИ ВАШИЯТ ЖИВОТ... ТРУПЧЕТАТА ИЗСТУДЯВАТ БИРАТА), както и една цензурирано голяма тълпа от пеещи хора. Транспортните разходи трябва да са били ужасни.

Различните комитети, които се обявяваха срещу проектозакона, също действаха активно. В двете Америки те посочваха, че макар около четирийсет процента от замразените спящи да бяха в Америките, получените от тях резервни части щяха да се пръснат из целия свят. В Африка и Азия бяха открили, че най-много наследници на трупчета има в Америките. В Египет бе направена аналогия между пирамидите и хладилните гробници: и двете се опитваха да осигурят безсмъртие. Историята не бе приета особено добре.

Проучванията показваха, че в китайския сектор щяха да гласуват срещу проектозакона. Репортерите на тривизията говореха за почитане на прадедите и напомниха на публиката, че шестима бивши председатели се намираха в китайските гробници, без да се броят безчетните по-нисши сановници. Безсмъртието бе уважавана традиция в Китай.

Комитетите за противопоставяне напомниха на гласоподавателите по света, че някои от най-богатите замразени мъртъвци имаха наследници в Пояса. Трябваше ли ресурсите на Земята да се пръснат тъй безотговорно сред астероидните скали? Започнах да ненавиждам и двете страни. За щастие ОН бързо

заглушиха тези гласове, като заплашиха с поставяне под запрещение. Земята твърде много се нуждаеше от ресурсите на Пояса.

Нашите собствени резултати също взеха да се получават.

Мортимър Линкълн, иначе Антъни Тилър, не е бил в Мидгард през нощта, когато се опита да ме убие. Вечерял е самичък в апартамента си, храната му е била изпратена от обществената кухня. Което означаваше, че той самият не е могъл да наблюдава Чеймбърс.

Не открихме признаци някой да се прокрадва зад Холдън Чеймбърс или зад когото и да е от останалите наследници на трупчета, известни или не на широката публика, с едно общо изключение. Репортерите. Медиите неуморно и непрестанно се интересуваха от наследниците на трупчета, като приоритетът им се определяше от парите, които щяха да наследят. Изправени бяхме пред една потискаща хипотеза: потенциалните похитители прекарваха цялото си време в гледане на тъпокуба, като оставяха репортерите да вършат проучвателната работа вместо тях. Но навярно връзката беше тясна.

Започнахме да разследваме информационните централи.

В средата на февруари докарах Холдън Чеймбърс да го изследваме дали в тялото му няма незаконен пулсатор. Сторих го от отчаяние. Органоборсаджиите не използват такива средства. Те се специализират в медицината. Нашият собствен пулсатор все още работеше и той бе единственият, който открихме. Чеймбърс демонстрира леден гняв. Бяхме прекъснали подготовката му за изпит от зимната сесия.

Успяхме да претърсим трима от десетината най-богати, докато бяха на медицински преглед. Нищо.

Проучванията ни относно информационните централи донесоха твърде малко. „Кларк и Неш“ пускаха огромен брой еднократни реклами по тривизията. Други рекламни агенции по подобен начин оказваха влияние върху други информационни централи и средства за масова информация. Ние обаче търсехме репортери, които да са изникнали отникъде, с фалшифицирано минало или просто без такова. Бивши органоборсаджии на нова работа. Не намерихме нито един.

Веднъж се обадох и в Менингър. Шарлот Чеймбърс все още беше в кататония.

— Успях да накарам Лаундс от Ню Йорк да работи с мен — каза ми Хартмън. — Гласът му е точно като вашия, а освен това самият той е добър специалист. Шарлот все още не е реагирала. Питаме се дали не е важен начинът, по който говорехте?

— Имате предвид моя акцент ли? Канзаски е, с примеси от западното крайбрежие и на поясар.

— Не, Лаундс е със същия. Имах предвид жаргона на органоборсаджиите.

— Да, използвам го. Лош навик.

— Може това да е. — Той се намуси. — Няма как обаче да опитаме с него. Има вероятност да я накара съвсем да се затвори в себе си.

— Тя тъй или иначе вече се е затворила. Аз бих рискувал.

— Не сте психиатър — рече той.

Затворих и потънах в мрачни размисли. Нищо, навсякъде удряхме на камък.

Чух шипящия звук, едва когато бе стигнал почти до мен. Вдигнах глава и видях как столът върху въздушна възглавница на Люк Гарнър ловко се плъзна през вратата. Шефът ме изгледа за миг, после запита:

— За какво си толкова начумерен?

— Заради пълното нищо, което получаваме вместо резултати.

— Аха. — Той спусна стола на пода. — Започва да изглежда, като че ли Тилър Убиеца не е изпълнявал никаква задача.

— И това разваля цялата работа, нали? Построих много неща, само заради два лъча зелена светлина. Бивш органоборсаджия се опитва да надупчи агент на РАМО и ние веднага хвърляме десетки хиляди човекочаса и седемдесет или осемдесет часа процесорно време на компютъра. Да бяха планирали да ни вържат по този начин, нямаше да го сторят по-добре.

— Знаеш ли, мисля, че би го приел като лична обида, ако Тилър е стрелял по теб, просто защото не те е харесал.

Не можах да не се засмея.

— Колко лично трябва да го приема?

— Така е по-добре. А сега ще престанеш ли да се измъчваш? Самата хипотеза предполагаше далечно планиране. Знаеш какво

представлява разтъркването. Заложихме доста човешки усилия, защото шансовете ни се струаха добри. Погледни колко много органоборсаджийи щяха да са в играта, ако бе истина! Бихме имали възможност да ги пипнем всичките. Но ако нищо не излезе, защо трябва да се измъчваш?

— Заради втория Законопроект за замразяването — отвърнах аз, сякаш той не знаеше.

— Да бъде Волята на народа.

— Цензурирайте народа! Той убива онези мъртви хора!

Лицето на Гарнър се разтрепери по странен начин.

— Какво смешно има? — попитах аз.

Той остави смеха си да отекне. Прозвуча като пиленце, писукащо за помощ.

— Цензурирай. Заглуши. Едно време тези думи не бяха ругатни. Бяха просто евфемизми. Използваха се в книги или по телевизията, когато човек искаше да вмъкне дума, която не му позволяваха да употреби.

— Думите са смешни — вдигнах рамене. — Проклет е бил специален термин в теологията, ако човек го погледне от тази страна.

— Знам, но те звучат смешно. Започнеш ли да казваш „цензурирай“ и „заглуши“, това ти разваля мъжествения облик.

— Цензурирайте мъжествения ми облик. Какво ще правим с наследниците на трупчета? Ще оттеглим ли наблюдението?

— Не. Вече сме заложили твърде много. — Гарнър се загледа замислено в една от голите стени на кабинета ми. — Нямаше ли да е по-хубаво, ако можехме да убедим десет милиарда души да използват протези вместо трансплантати?

В дясната ми ръка и в лявото ми око се разгоря вина.

— Протезите не чувстват нищо — казах аз. — Можех да се съглася да заменя ръката си с протеза... — Проклет да съм, имах избор! — ... но откъде да взема око? Люк, да предположим, че могат да ви присадят нови крака. Ще ги вземете ли?

— О, господи, иска ми се да не беше питал — рече той горчиво.

— Съжалявам. Оттеглям въпроса си.

Той се навъси. Не беше честно да се задава такъв въпрос. Все още го болеше, а не можеше да изплюе камъчето.

— Имате ли някаква особена причина да ме посетите? — попитах аз.

Люк се отърси.

— Да. Имах впечатлението, че приемаш всичко като личен неуспех. Отбих се да ти повдигна настроението.

Разсмяхме се и двамата.

— Слушай — поде той, — има по-лоши неща от проблема с банките за органи. Когато бях млад — на твоите години, детето ми — почти бе невъзможно да се осъди някой за углавно престъпление. Доживотните присъди не бяха за цял живот. Психологията и психиатрията, такива, каквито бяха, се занимаваха с лекуване на криминални престъпници, за да ги върнат към обществото. Върховният съд на Съединените щати за малко не обяви смъртната присъда за неконституционна.

— Звучи чудесно. И какво стана?

— Живеехме във впечатляващо царство на терора. Много хора бяха убивани. Междувременно трансплантационната технология все повече се подобряваше и усъвършенстваше. Накрая Върмонт превърна банките за органи в официален начин за екзекутиране. И тази идея се разпространи с невероятна, дяволска бързина.

— Да. — Спомних си лекциите по история.

— Сега даже нямаме затвори. В органите банки винаги цари недостиг. Веднага щом ОН гласува смъртна присъда за някое престъпление, повечето хора престават да го извършват. Естествено.

— Затова сега получаваме смъртна присъда за раждане на деца без разрешение, за укриване на доходи от облагане или за минаване на твърде много кръстовища на червена светлина. Люк, видях какво става с хората, когато гласуват за все повече и повече смъртни присъди. Те губят уважението си към живота.

— Но и другото положение бе също толкова лошо, Джил. Не го забравяй.

— Само че получаваме смъртна присъда за това, че сме бедни.

— Законът за замразяването ли? Няма да го защитавам. Но той е наказание, задето си бедняк и мъртвец.

— Това углавно престъпление ли трябва да е?

— Не, но и така няма особен смисъл. Ако някой очаква да го съживят, трябва да е готов да си плати болничните такси. Да, виждам,

изчакай за момент. Знам, че мнозина от групата на просяците са оставили под попечителство пари, които са били пометени от депресии или лоши инвестиции. Защо, по дяволите, мислиш, че банките взимат лихва върху заемите? На тях им се плаща за риска. Рискът, че заемът може да не бъде изплатен.

— Вие гласувахте ли за Закона за замразяването?

— Не. Разбира се, че не.

— Трябва да се готвя за борба. Благодаря ви, че се отбихте, Люк.

— Няма защо.

— Не преставам да си мисля, че десет милиарда гласоподаватели рано или късно ще си проправят път и до мен. Хайде, усмихнете се. Кой би искал вашия черен дроб?

Гарнър се изкикоти.

— Някой може да ме убие заради скелета ми. Не за да го сложи в себе си, а в музей.

Оставихме въпроса дотук.

Новините гръмнаха след няколко дни. Редица североамерикански болници отдавна бяха започнали да съживяват трупчета.

Как бяха запазили тайната беше загадка. Онези трупчета, които бяха оживели след операцията — двайсет и двама от трийсет и пет опита, бяха клинично живи от десетина месеца, а в съзнание от доста по-кратък период.

През цялата следваща седмица това бе единствената новина. Тафи и аз гледахме интервюта с мъртвците, с лекарите, с членове на Съвета за сигурност.

Постъпката не беше незаконна. Като реклама срещу втория Законопроект за замразяването обаче се оказа грешка.

Всички съживени трупчета бяха душевноболни. Иначе защо да рискуват?

Някои от пациентите бяха умрели, защото лудостта им бе причинена от увреждане на мозъка. Останалите бяха... излекувани, но само в биохимичен смисъл. Всеки от тях е бил ненормален достатъчно дълго, за да решат лекарите му, че случаят е безнадежден. Сега тези хора бяха попаднали в чужда страна, докато собствените им домове бяха завинаги загубени в пелената на времето. Съживяването ги бе

спасило от грозна, унижителна смърт в ръцете на мнозинството от човешката раса, съдба по вкуса на канибали и вампири. Болните от параноя съвсем не бяха изненадани. Останалите бяха сякаш поразени от параноя.

По тъпокуба ги даваха като група изплашени душевноболни пациенти.

Една нощ гледахме поредица от интервюта върху големия екран в стената на спалнята на Тафи. Не бяха водени добре. Твърде много ги питаха „Как намирате чудесата на настоящето?“, докато бедните глупаци още не бяха излезли напълно от черупките си, за да знаят или да ги е грижа. Някои от тях не вярваха в нищо, което им казваха или показваха. Други ги интересуваше единствено усвояването на космоса — предимно работа на поясарите, която гласоподавателите на Земята се стремяха да пренебрегват. По-голямата част от интервютата бяха на нивото на последното, в което репортерът обясняваше на една жена, че тъпокубът не е куб, а названието му само подсказва триизмерния ефект. Горката жена бе съвсем объркана, пък и не беше от най-схватливите.

Тафи седеше на леглото със скръстени крака и решише дългата си черна коса, така че тя се спускаше върху раменете ѝ на бляскави къдри.

— Тази е една от първите — каза Тафи критично. — Мозъкът ѝ може да е изпитвал кислороден глад по време на замразяването.

— Така разсъждаваш ти. А всеки среден гражданин забелязва начина, по който се държи. Очевидно не е готова да се включи в обществото.

— Проклет да си, Джил, тя е жива. Не трябва ли това да е достатъчно чудо в очите на всеки?

— Вероятно. Но може би средният гражданин я е харесвал повече в предишния ѝ вид.

Тафи ожесточено задърпа гребена от гняв.

— Те са живи.

— Чудя се дали са съживили Левитикъс Хейл.

— Левити...? О-о! Не и в Сейнт-Джон. — Тафи работеше там. Щеше да знае.

— Не съм го виждал по тъпокуба. Сигурно са го съживили — рекох аз. — С това патриархално лице ще направи голямо впечатление.

Може дори да опита номера с месията. „Да, братя. Възкръснах от мъртвите, за да ви поведа...“ Още никой от другите не го е опитал.

— И по-добре. — Ръката ѝ забави движенията си. — Много от тях са починали в процеса на размразяването и след него. От спукване на клетъчните стени.

Десетина минути по-късно станах и взех телефона.

— Важно ли е?

— Навярно не. — Обадох се в Гробницата на вечността в Ню Джърси. Знаех, че ще се чудя, докато наистина не се учудих.

Г-н Рестарик бе нощна смяна. Изглежда се радваше, че ме вижда. Би се зарадвал на всеки, който му се обади отново. Дрехите му бяха същата смесица от някогашни моди, но сега не ми се сториха толкова анахронични. Тъпокубът беше зает от трупчета с дрехи от тяхното си време.

Да, спомнял си за мен. Да, Левитикъс Хейл все още си бил на мястото. Болниците взели двама от поверениците му, като и двамата оцелели, съобщи ми гордо той. Администраторите искали да вземат и Хейл. Харесали вида му и рекламната му стойност, датираща като самия него от миналия век. Не успели обаче да получат разрешение от най-близкия му родственик.

Тафи ме гледаше как зяпам празния екран.

— Какъв е проблемът?

— Децата на Чеймбърс. Нали си спомняш. Холдън Чеймбърс, наследника на трупче? Излъгал ме е. Отказал да даде на болниците разрешение да съживят Левитикъс Хейл. Преди година.

— О! — Тя се замисли, след което реагира с типично за нея великодушие. — Доста пари за това просто да не подпишеш една хартийка.

Тъпокубът показваше някакъв стар филм, адаптация на шекспирова пиеса. Превключихме го на пейзаж и легнахме да спим.

Отстъпвам назад, отстъпвам. Приближава се призракът, съставен от части, използващ нечий ръка, нечие око, плеврата на Лорън с нечий бял дроб и нечий друг бял дроб, мога да почувствам всичко това вътре в него. Ужасно. Бъркам по-надълбоко. Нечие сърце подскача като рибка в ръката ми.

Тафи ме откри в кухнята, където правех горещ шоколад. За двама. Много добре знаех, че и тя не може да спи, когато не намирам мира.

— Защо не ми го разкажеш? — попита тя.

— Защото е страшно.

— Мисля, че е по-добре да ми кажеш. — Тя дойде в прегръдките ми и потри бузата си в моята.

— За да излея отровата от себе си? — казах в ухото ѝ. — И да я прелея в тебе.

— Добре.

Можех да го разбирам и тъй, и иначе.

Шоколадът беше готов. Освободих се от прегръдката ѝ и го налях, като добавих няколко капки бърбън. Тя отпи замислено.

— Винаги ли е Лорън? — запита Тафи.

— Да. Проклет да е.

— И никога... този, когото преследваш сега?

— Анубис ли? Никога не съм се занимавал с него. Той бе задача на Бера. И във всеки случай се оттегли преди да завърши обучението ми. Отстъпи територията си на Лорън. Пазарът на материал беше толкова слаб, че Лорън трябваше да разшири двойно района си, само за да може да продължи. — Говорех твърде много. Отчаяно исках да приказвам с някого, да си възвърна усета за действителността.

— Как са го направили, ези-тура ли са хвърляли?

— За какво? О, не. Никога не е ставало въпрос кой ще се оттегли. Лорън беше болен човек. Именно затова трябва да се е захванал с тази работа. Необходим му е бил запас от трансплантати. И повече не е могъл да се измъкне, защото се е нуждаел от постоянни инжекции. Прагът на поносимост трябва да му е изиграл лоша шега. Анубис е нещо друго.

Пийваше си от шоколада. Не ѝ трябваше да знае всичко това, но не можех да се спра.

— Анубис е сменял части от тялото си, както му хрумне. Никога няма да го хванем. Сигурно се е преобразил напълно, когато се е... оттеглил.

Тафи ме докосна по рамото.

— Нека да се върнем в леглото.

— Хубаво. — Но моят глас продължаваше да звучи в главата ми.

Единственият му проблем са били парите. Как да скрие такова огромно богатство? И новата самоличност. Появила се отникъде нова личност с куп подозрителни пари... и ако се е опитал да живее някъде другаде, чуждият акцент също. Тук обаче имаше малки възможности да се живее незабелязано, а той е бил известен... Отпих от шоколада, загледан в пейзажа, излъчван от тъпокуба. Какво е можел да направи, за да изглежда новата му самоличност убедителна?

Пейзажът представляваше нощ над планински връх, голи ръбести скали върху фона на рунтави облаци. Успокоителен.

Хрумна ми нещо, което е можел да направи.

Станах от леглото и се обадих на Бера.

Тафи ме наблюдаваше изумена.

— Три сутринта е — посочи тя часовника.

— Знам.

Лайла Бера беше сънена, гола и готова да убие някого. Мен.

— Джил, дано да е сериозно — рече тя.

— Сериозно е. Кажи на Джексън, че мога да намеря Анубис.

Бера изникна до нея и запита:

— Къде?

Прическата му като по чудо бе непокътната — пухкаво черно глухарче, готово да се пръсне. Очите му се затваряха, лицето му бе намръщено заради събуждането и беше гол като... като мен, ако там бе въпросът. Тази работа беше по-важна от добрите маниери.

Казах му къде бе Анубис.

И привлякох цялото му внимание. Говорех бързо, като описвах междинните стъпки.

— Дали звучи правдоподобно ли? Не знам. Сега е три сутринта. Не съм сигурен, че разсъждавам трезво.

Бера прекара ръце през косата си с ловко енергично движение, което изцяло разбърка естествения ѝ вид.

— Защо не съм се сетил досега? Защо никой не се е сетил?

— Защото е прахосничество. Когато материалът от един осъден убиец може да спаси десетина живота, просто не ти хрумва, че...

— Така-така-така. Зарежи това. Какво ще правим?

— Ще предупредим Щаба. После ще се обадим на Холдън Чеймбърс. Бих могъл да проверя, просто докато си говорим. Иначе ще трябва да отидем при него.

— Да. — Бера се усмихна въпреки болката от прекъснатия сън.
— Няма да му се понрави обаждање в три часа през нощта.

Белокосият мъж ми съобщи, че Холдън Чеймбърс не може да бъде обезпокояван. Вече протягаше ръка към (митичния) бутон за изключване, когато рекох:

— Акция на РАМО, въпрос на живот и смърт — като показвах личната си карта на РАМО. Той кимна и ме свърза.

Доста убедително. Но някои от движенията ги бе изпълнявал по същия начин всеки път, когато се обаждях. Чеймбърс се появи, облечен в здравата измачкана пижама. Отстъпи на няколко крачки (от предпазливост срещу призрачни нашествия?) и притеснено седна в края на едно водно легло. Потърка очи и заяви:

— Цензурирай го, учил съм до след полунощ. Какво има?

— В опасност сте. В непосредствена опасност. Не се паникьосвайте, но и не си лягайте пак. Ние ще дойдем при вас.

— Шегувате се. — Той разгледа лицето ми върху телефонния екран. — Не се шегувате, нали? До-о-обре, ще се облека. Каква е тази опасност?

— Не мога да ви обяснявам сега. Не ходете никъде.

Отново се обадих на Бера. Срегнахме се във фойето. Използвахме неговото такси. Ако в процепа за кредитна карта на кое да е такси се пхне лична карта на РАМО, колата става полицейска.

— Не можа ли да определиш?

— Не, беше се отдалечил на твърде голямо разстояние. Трябваше да кажа нещо, така че го предупредих да не ходи никъде.

— Питам се дали идеята ти бе добра.

— Няма значение. Анубис разполага само с около петнайсет минути, за да предприеме нещо, а дори и след това бихме могли да го проследим.

Не отговори веднага на позвъняването ни. Навярно се изненада, че ни заварва пред вратата си. Обикновено не можете да влезете в асансьора от паркинга на покрива, докато някой наемател не ви пусне. Личната карта на РАМО обаче отключва повечето врати. Търпението на Бера се изчерпа.

— Мисля, че е офейкал. По-добре да се обадим...

Чеймбърс отвори вратата.

— Е добре, каква е цялата тази история? Как... — Видя пистолетите ни.

Бера силно блъсна вратата и се втурна надясно. Аз се втурнах наляво. Тези малки апартаменти не разполагат с много места за криене. Водното легло беше изчезнало, заменено от Г-образна кушетка и масичка за кафе. Зад кушетката нямаше нищо. Бях взел банята под прицел, когато Бера отвори вратата ѝ с ритник.

Нямаше никой друг освен нас. Чеймбърс смени учуденото си изражение с усмивка и запляска с ръце. Аз се поклоних.

— Наистина трябва да е било много сериозно — каза той. — Каква беше тази опасност? Не можехте ли да почакате до сутринта?

— Да, но нямаше да мога да спя — отвърнах, като се приближих към него. — Ще ви дължа едно голямо и тлъсто извинение, ако това не се окаже вярно.

Той отстъпи назад.

— Стойте мирно. Ще трае само секунда. — Пак тръгнах към него. Сега вече Бера беше зад гърба му. Сигнал бе, без да бърза. Дългите му крака подвеждаха за скоростта му на движение.

Чеймбърс отново отстъпи, дръпна се назад, блъсна се в Бера и изпищя от изненада. Поколеба се, после се метна към банята.

Бера се пресегна, обви с една ръка кръста на Чеймбърс, а с другата притисна ръцете му към тялото. Чеймбърс се дърпаше като луд. Заобиколих ги отдалеч, движейки се странично, за да избегна ритачите крака на Чеймбърс и протегнах въображаемата си ръка към лицето му.

Той замръзна. После остро извика.

— Ето от какво се уплашихте — казах му аз. — Никога не сте знаели, че мога да бръкна през екрана на телефона и да направя това. — Бръкнах в главата му и опипах меките мускули, зърнестата кост и подобните на мехурчета кухини на синусите. Той тръсна глава, но ръката ми се премести с нея. Прокарах върховете на въображаемите си пръсти по гладката вътрешна повърхност на черепа му. Там беше. Хребетът на белег, който едва се надигаше над останалата кост, твърде мъничък, за да бъде открит с рентгенови лъчи. Описваше затворена крива от основата на черепа през слепоочията, за да пресече очните дупки.

— Той е — рекох.

— Свиня! — изрева Бера в ухото му.

Анубис се свлече в ръцете му.

— Не мога да открия къде е свързан с гръбначния мозък. Трябва да са трансплантирали и гръбначния мозък — цялата централна нервна система. — Намерих белези по гръбначните прешлени. — Точно това са направили, наистина.

Анубис се обади, като че ли нищо не беше станало, сякаш бе загубил игра на шах:

— Добре, разкрихте ме. Признавам. Нека да поседнем.

— Разбира се. — Бера го хвърли на кушетката. Той се настани, давайки си вид на изненадан от лошото поведение на Бера. За какво толкова се тръшкаше този човек?

Бера му отвори очите.

— Свиня такава. Да го унищожиш и да превърнеш бедното момче в носител. Никога не се бяхме замисляли за трансплантация на мозъка.

— Чудно е, че аз самият си помислих. Материалът от един донор е на стойност над един милион марки с хирургическите разноски. Защо ще му е на някого да използва целия донор за един трансплантат? Но след като веднъж помислих за това, всичко взе да си идва на мястото. Материалът тъй или иначе не ставаше за продан...

Странно — двамата говореха, сякаш се познаваха отдавна. Не са много хората, към които един органоборсаджия ще се държи като към хора, но РАМО са от тях. В известен смисъл и ние сме органоборсаджии.

Бера го държеше под прицела на звуков пистолет. Анубис не му обръщаше внимание.

— Единственият проблем бяха парите — заяви той.

— Тогава се сетихте за наследниците на трупчета — рекох аз.

— Да. Тръгнах да търся богати трупчета с млади и здрави наследници по права линия. Левитикъс Хейл изглеждаше подходящ. Беше първият, когото забелязах.

— Той е доста забележителен, нали? Здрав мъж на средна възраст, спящ сред всички останали, очукани от катастрофи. Само двама наследници, и двамата сираци, единият малко затворен в себе си, другият... Какво й направихте на Шарлот?

— На Шарлот Чеймбърс ли? Накарахме я да полудее. Налагаше се. Тя беше единствената, която би забелязала, ако Холдън Чеймбърс изведнъж станеше твърде различен.

— Какво й направихте!

— Превърнахме я в токоман.

— По дяволите. Все някой щеше да забележи куплунга в черепа й.

— Не, не, не. Използвахме един от онези шлемове, които можете да намерите в магазините за удоволствие. Стимулира с ток центъра на удоволствието чрез индукция, така че клиентът да може да го изпробва, преди търговецът наистина да му е забил кабел в главата. Държахме я девет дена с такъв шлем, и то на пълна мощност. Когато спряхме тока, тя вече не се интересувахе от нищо друго.

— Откъде знаехте как работи?

— О, изпробвахме го върху няколко души. Работеше добре. А на тях им беше все едно след разфасоването.

— Прекрасно извинение!

Отидох до телефона и се обадох в Щаба на РАМО.

— По този начин прекрасно си реших проблема с парите — продължи той. — Голяма част от тях хвърлих за рекламна кампания. А в парите на Левитикъс Хейл няма нищо подозрително. Когато приемат втория Законопроект за замразяването... Е, предполагам, че няма да успеят. Не и сега. Освен ако...

— Няма да успеят — отвърна Бера и за двама ни.

Съобщих на дежурния къде се намираме, като му казах и да спрат следенето на пулсаторите и да свикат оперативните работници, наблюдаващи наследниците на трупчета. После затворих.

— Цели шест месеца изучавах дисциплините от колежа на Чеймбърс. Не исках да съсипя кариерата му. Шест месеца! Ще ми кажете ли само едно? — попита Анубис, обзет от нескрито любопитство. — Къде сгреших? Какво ме издаде?

— Играхте чудесно — отговорих му аз уморено. — Нито за миг не излязохте извън ролята си. Трябваше да станете артист. Щеше да е и много по-безопасно. Ние не подозирахме нищо допреди... — погледнах часовника си. — Допреди четирийсет и пет минути.

— Цензуриран проклетник! Сигурно така бихте се изразили. Като ви видях да ме гледате така в „Мидгард“, си помислих, че е

свършено. Онази летяща цигара. Вие бяхте хванали Лорън, а сега преследвахте мен.

Не успях да се въздържа. Гръмнах да се смея. Анубис седеше, слушаше ме и започваше да се изчервява.

Викаха нещо, нещо, което не можех да различа. Нещо с някакъв ритъм.

ТАтата ТАтата — ТАтата ТАтата...

На малкото балконче пред кабинета на Гарнър имаше място само за мен, Джексън Бера и летящия стол на самия Люк. Далече долу под нас, пред сградата на РАМО, минаваше в не много подреден строй парада. Разни групи бяха вдигнали огромни лозунги. НЕКА СИ СТОЯТ МЪРТВИ, настояваше един, а друг предлагаше с малки букви: защо не ги съживяваме част по част? ОТ УВАЖЕНИЕ КЪМ БАЩА ТИ, казваше трети с язвителна логика.

Демонстрантите бяха отделени от зрителите с въжета, оградени в колона по средата на булевард Уилшайр. Зрителите бяха дори по-нагъсто. Сякаш целият Лос Анджелис бе излязъл да гледа. И някои от тях носеха плакати. ТЕ СЪЩО ИСКАТ ДА ЖИВЕЯТ и ВИЕ НАСЛЕДНИК ЛИ СТЕ НА ХЛАДИЛНА ГРОБНИЦА?

— Какво викат? — запита Бера. — Не минаващите, а зрителите. Заглушават парада.

ТАтата ТАтата — ТАтата ТАтата долетя до нас на вълни заедно с въздушните течения.

— Бихме могли да го видим по-добре вътре, по тъпокуба — каза Гарнър, без да се помръдне.

Това, което ни задържаше, беше метафизична сила, знанието, че сме били там, че сме били свидетели.

Изведнъж Гарнър попита:

— Как е Шарлот Чеймбърс?

— Не знам. — Не исках да говоря за това.

— Не се ли обади в института Менингър тази сутрин?

— Имах предвид, че не знам как да го приемам. Направили са ѝ операция като на токоман. Подават точно толкова ток, колкото да събудят интереса ѝ. И така успяват. Искам да кажа, че тя разговаря с хора, но...

— Трябва да е по-добре, отколкото да е в кататония — забеляза Бера.

— Мислиш ли? Токоманът няма как да бъде изключен. Цял живот ще трябва да ходи с батерия под шапката. Когато се върне достатъчно в реалния свят, ще намери начин как да усили тока и всичко ще започне отначало.

— Възприемай я като пострадал човек.

Бера размърда рамене, сякаш наместваше невидим товар върху плещите си.

— Няма задоволително разрешение. Тя е била увредена, човече!

— И не е само това — добави Люк Гарнър. — Нужно ни е да разберем дали е възможно да бъде излекувана. С всеки изминат ден броят на токоманите расте. Един вид нов порок. Трябва да разберем как можем да го контролираме. Какво, да го заглушат дано, става долу?

Зрителите напиреха върху въжетата. Изведнъж пробиха на десетина места и се сляха с участващите в парада. Последва зашеметяваща сцена на биеща се тълпа. Все още викаха и внезапно долових какво.

ОРганоБОРсаджиииОРганоБОРсаджиииОРганоБОРсаджиии...

— Това е то! — провикна се Бера, приятно изненадан. — Твърде голяма реклама си направи Анубис. Доброто срещу злото!

Размирниците започнаха да се разпръсват по групички. Отгоре ги обстрелваха хеликоптери със звукови оръдия, които ги хвърляха във временно шоково състояние.

— Сега никога няма да прокарат втория Законопроект за замразяването.

Никога бе доста време за Люк Гарнър.

— Поне този път няма, във всеки случай — обади се той. — Явно ще трябва скоро да се позамислим. Много хора са подали молби за операции. Списъкът на чакащите е доста дълъг. Като не прокарат втория Законопроект за замразяването...

Осени ме.

— Ще започнат да ходят при органоборсаджиите. Можем да ги следим. С пулсатори.

— Точно това имах предвид.

[1] Мидгард — земята, определена за живот на човечеството, според скандинавската митология. ↑

[2] Стрьлдбръг — един от осъдените на безсмъртие изкуфели старци в „Пътуванията на Гъливер“ ↑

Издание:

СМЪРТ В ЕКСТАЗ: ТРИ ФАНТАСТИЧНО-КРИМИНИ
ПОВЕСТИ ЗА ДЖИЛ РЪКАТА. 1992. Изд. Панорама, София. Сборник
повести. Превод: от англ. Емануел ИКОНОМОВ [The Long Arm of Gil
Hamilton, Larry NIVEN]. Формат: 20 см. Офс. изд. Тираж: 20 000 бр.
Страници: 192. Цена: 15.00 лв.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.